

ASFALT

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

ASFALT

Nakladatelství CREW

Praha 2009

Poděkování patří:

Davidu Horákovi, Pavlu Hönigschmiedovi, Petru Litošovi,
Jiřímu Pavlovskému, Ludovítu Platovi a Jiřímu W. Pro-
cházkovi

– za efektivní brutalitu jejich připomínek

Štěpán Kopřiva v Nakladatelství CREW:

Zabíjení (2004)

Nitro těžkne glycerínem

(2006, komiksové album, společně s Jiřím Grusem)

Asfalt (2009)

© Štěpán Kopřiva, 2009

© Nakladatelství Crew s.r.o., 2009

ISBN 978-80-87083-40-6

První úder utrhne Kuffenbachovi obličej.

To není dobrý začátek.

Kuffenbach necítí bolest – jen horké mravenčení. Jako kdyby strčil hlavu do mikrovlnky. Stiskne spoušť. Dávka z hecklera & kocha dutě lupne. Kuffenbach slyší, jak jeho zmuchlaný obličej pleskne o linoleum. Slyší, jak Ostranski řve. Vzduch hučí krví a peřím.

Stejně jako většina lidí nemyslí Kuffenbach na konec moc často. Stejně jako většina lidí smrtelnost ignoruje. Vlastně ani neví, jestli má ze smrti strach. Nikdy o ní pořádně nepřemýšlel.

Teď už je pozdě s tím začínat.

Rozervané obličejové svaly zavalí bolest – a Kuffenbach ji vítá s jakousi paradoxní úlevou. Kolem srdce se sevře ruka s ledovými nehty.

I po úplném odříznutí přívodu krve funguje lidský mozek ještě šest sekund.

Notorické klišé říká, že před smrtí se člověku promítne celý život. Není to pravda.

Tedy alespoň ne v Kuffenbachově případě. Během těch šesti sekund se mu promítnou pouze poslední tři týdny.

ČÁST PRVNÍ

POSLEDNÍ TŘI TÝDNY

*Bylo špatné znamení, když chlap jako Handy začne chtít vlastnit věci a začne si myslet, že si může dovolit luxus přátelství. Majetek člověka svazuje a přátelství ho oslepuje. Parker nevlastnil nic a chlapi, se kterými pracoval, byli prostě jen chlapi, se kterými pracoval, nebyli to jeho přátelé, a také nic nevlastnili. Jistě, pod aliasem Charles Willis měl tu a tam nějaké investice, ale to bylo kvůli daním. Nikdy se k těm investicím nepřiblížil, neměl s nimi nic společného, nesnažil se na nich vydělávat. Ale Handy dělal něco jiného – kupoval si věci, aby je měl. A spolupracoval s Parkerem ne kvůli zisku, ale protože ho **měl rád**.*

Když chlap jako Handy začne toužit po věcech a přátelství, znamená to, že začíná ztrácet ostří. Bylo to špatné znamení.

Richard Stark: The Outfit

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.

Janovo evangelium 15, 14

„Jednoznačnej bambus,“ tvrdí Bergson. Ostranski zkoumá monitor.

Kuffenbach se je snaží nevnímat. Už poosmé se prokoušává titulkem na první straně Skanska Dagbladetu a stále nemá ponětí, co čte. Buď to znamená *Muž ze Stockholmu* (37) *znásilnil sousedův volkswagen*, nebo *Návštěvníci z vesmíru nutili důchodkyni sledovat film Tři muži a nemluvně* (37x). Ne že by Kuffenbach tak dychtil po informacích – snaží se jen naučit líp švédsky. Když už ve Švédsku žije. I když by samozřejmě nemusel. Mohl by se na Ostranského vykašlat a vrátit se do Německa. Ať se v tom plácá sám. *Jasně*, myslí si Kuffenbach. *To bych klidně mohl. Úplně klidně.* Začne číst titulek podeváté.

„Jednoznačnej bambus. Ten se nedostane ani k totálce, vole,“ prohlásí Bergson. Obrazovka monitoru je rozdělena na čtyři části. Každá zachycuje jiný úsek hypermarketu. Monitorů je dvanáct. Bergson a Ostranski se dívají na pětku, kde se potlouká jednoznačný bambus. Připojí se k nim Lenijonhufvud, jehož jméno Kuffenbach nedokáže vyslovit, a tak mu v duchu říká „Lenin“. Rád by mu říkal nějak vtipně, ale jako obvykle nedokáže nic vtipného vymyslet. Raději se o to nepokouší ani teď a pouští se podesáté do titulku.

Jednoznačný bambus – mladík v teplákové soupravě Reebok a oranžových teniskách – se rozhlédne a nacpe si za zip čokoládu Sahne Nuss (značka Nestlé, vyráběná v chilské čokoládovně Huckle). Monitorovací místností bezpečnostní služby Aberg se rozlehne potlesk.

„Máte recht, šéfe. Tenhle bambus se nedostane ani k totálce. Přesnej odhad,“ říká Lenin.

Ostranski neříká nic a Bergson se na něj podívá.

„Co? Ty snad s mym hodnocenim situace nesouhlasíš, Adame?“

Adam Ostranski se s Bergsonem nesnáší od chvíle, co s Kuffenbachem nastoupili. Samozřejmě že Kuffenbach Ostranskému říká, aby se na to vykašlal, ať mají klid. Samozřejmě že mu to Ostranski vždycky slíbí.

„Je úžasný,“ řekne Ostranski, „jak lidskej úsudek ovlivňují zkušenosti.“

Samozřejmě že to nedokáže dodržet.

„Svět si přizpůsobujeme tomu, co jsme sami prožili. Takže například když ty tvrdíš, že se někdo někde *nedostane*, v podstatě do toho jenom promítáš vlastní zážitky.“

Kuffenbach dospěje k názoru, že titulek nejspíš zní *Supermodelka si při sexu urvala z klitorisu piercing (všech 37 cvočků)*. Je mu jasné, že když bude na titulek zírat dál, slova ztratí smysl a rozpustí se v louži liter. Tohle nemá cenu. Otočí na sport: *Farjestads BK – Malmö Redhawks 2:0*. Tomu rozumí. *Hurá, umím švédsky.*

„Jenže tady nejde o to, že ses v IQ testu nedostal ani přes otázku *Jak se jmenujete?* nebo žes svýho gumovitýho racehejla nedostal do svatyně tý sexice z lahůdek.“ Ostranski si posune brýle. „Musíš tu situaci posuzovat odděleně. Musíš to rozškatulkovat.“

Bergsonovi naskáčou na tváři rudé fleky. Odšoupne kolečkovou židli a vztyčí se. Je vysoký skoro jako Ostranski. „Takže podle tebe ten bambus skrz totálku projde?“

Kuffenbach zvedne oči od novin. Dojde mu, kam chce Bergson Ostranského vmanévrovat. A než si stačí rozmyslet, jestli se do toho plést, nebo ne, uslyší svůj hlas: „Adame.“

Ostranski se neotočí. „No?“

„Ser na to.“

Ostranského selektivní hluchota je ovšem pověstná. „Víš ty co, zázraku moderního fastfoodu,“ usměje se na Bergsona, „je to náhodou přesně obráceně. Já si totiž myslím, že při troše dobrý vůle ten bambus k totálce ani nevyrazí.“

„Vsadíš se?“ vypálí Bergson. *A je to tady*, pomyslí si Kuffenbach s pochmurným uspokojením: *O to mu celou dobu šlo. A Adam mu to sežral jako největší baštoun.*

„Vsadíš se, že se ho podaří zastavit regál před totálkou?“

Totálka neboli totální linie je pomyslná čára mezi regálem s čaji a mrazákem se zmrzlinou. Pro každého své cti dbalého člena bezpečnostní služby je to poslední místo na odchycení zlodějů. Jistě, skutková podstata krádeže v tu chvíli ještě jaksí není naplněná, ale kdo bude bambuse potupně nahánět za kasami nebo dokonce, nedej bože, na parkovišti?

„Co takhle dva regály před totálkou?“ navrhuje Ostranski a odepíná si z uniformy visáčku se jménem.

„O kolik?“

„O dva tácy?“ zkusí to Ostranski.

„Platí.“

Vzpomínka zacvakne do paměťového slotu a Kuffenbachovi v lebce zazní včerejší rozmluva:

Pět let. Pět let, rozumíš? Půlkulatý výročí. Do téhle chvíle nejdůležitější datum v jeho životě, vysvětluje Ostranského hlas ze včerejška.

V tomhle věku jsou pro něj každý narozeniny důležitý, namítne Kuffenbachův hlas ze včerejška.

Hele, řeknu ti to takhle: Jak by bylo tobě, kdyby ti bylo pět a dostal bys od fotra hovno?

Asi bych se divil. Hlavně proč ten dárek tak smrdí.

A to jenom proto, že jeho táta je neschopnej debil a nemá ani na to, aby mu koupil Lego –

Zase Lego?

Zase Lego.

Koupíš mu něco jinýho.

Mně ho fotr koupil. Byl to ten nejlepší dárek, co jsem od něj kdy dostal.

Myslel jsem, že nejlepší dárek byla ta ballantinka k jednáctým narozeninám.

Tu jsem nedostal, tu jsem mu šlohnul. Navíc jsi ji tenkrát stejně celou vychlastal ty. To byla myslím tvoje první –

Ne, nebyla.

Aha. No, každopádně mi fotr k narozeninám to blbý Lego dal. Chápeš, co to pro pětiletýho fakana znamená?

*Tak mu kup to malý levný Lego – Z pohádky do pohádky.
Rytíř a zeman.*

Seru na dvoučlennej feudální systém! Tys to nepochopil: on chce starwarsovskej Turbo tank klonů! Ten s těma dvanácti kolama! Osm set jedna kostiček! Jeden z pajduláků má svítící laserovej meč!

Ten stojí dva tácy.

No právě.

Který nemáš.

No právě.

Současně se Kuffenbachovi vybaví jiná věc. Během toho rozhovoru stál Bergson před šatnou a kouřil. To znamená, že je slyšel.

To znamená, že je to bouda.

To znamená, že by se na to měl Ostranski vysrat. *Neradil mu to náhodou před čtyřiceti sekundama někdo?*

Kuffenbach se dívá, jak Adam odkládá vysílačku a klíče, aby mu nepřekážely v běhu, a najednou – jako když přepnete z normálního vidění do infra – nevidí dlouholetého parťáka ani bývalého žoldnéřského drsňáka. Vidí fotříka, který sklouzává po sociálním žebříku a snaží se udržet poslední zbytky sebeúcty. Které mají občas hodně divnou podobu.

Občas dokonce vypadají jako starwarsovský Turbo tank klonů s dvanácti koly.

Kuffenbacha zčistajasna přepadne splín. Chlápek, který patřil k nejlépe placeným žoldákům Evropy, tady šaškuje kvůli dvěma tisícům švédských korun.

A nemá cenu mu to vymlouvat. Natolik Kuffenbach Ostranského zná. *Dostane, o co si koleduje*, pokrčí Kuffenbach v duchu rameny. *Je to blbej koledník. Já za to nemůžu.*

Jasně že můžeš.

To, že jste oba skončili tady, je tvoje vina.

Výčitka vyskočí naprosto nečekaně, zastudí v lebce a sklouzne po páteři.

Je to tvoje vina.

„Tak jo.“ Ostranski mrkne na monitor, jestli se bambus nedostal moc blízko ke kasám. „Jdeme na to. Čili přesný znění sázky zní, že ho dostanu dva regály od totálky –“

„Ne,“ zahákne palce za opasek Bergson. „O tom, že ho máš dostat ty, nepadlo ani slovo.“

Kuffenbach ví, jaká bude další věta, ještě než zazní.

Na Bergsonově tváři se objeví úsměv. „Já chci, aby ho dostal von.“ Ukáže na Kuffenbacha.

A je to v hajzlu, pomyslí si Ostranski.

Je mu jasné, co Kuffenbach Bergsonovi odpoví. Když s někým proděláte šedesát sedm ostrých akcí, dokážete mu číst v obličeji jako ve slabikáři. I když je ten obličej nehybný jako Kuffenbachův.

Takže se Ostranski raději dívá na Bergsona.

Velitel směny sice z Ostranského řeči efektně pění, ale Kuffenbach mu leží v žaludku daleko víc. Sice proti Bergsonovi nikdy neřekl jediné slovo a ponižující příkazy plní bez mrknutí oka, ale stačí je postavit vedle sebe, a je jasné, kdo by měl být šéf. Kuffenbach na rozdíl od Bergsona působí dojmem, že si nemusí nic dokazovat – ale kdyby na supermarket zaútočila armáda vágusů rozběsněných nedostatkem krabicového vína, skope je na jednu hromadu, a ještě si přitom stačí přečíst Skanska Dagbladet. A Bergson to cítí.

Je logické, že se pokouší Kuffenbacha shodit. *Jenže na to, aby ho vyprovokoval, prostě nemá,* ví Ostranski.

Takže je to v hajzlu.

Chtěl jsem jenom blbý Lego pro Filipa. To toho vážně požaduju od života tolik?

Kuffenbach odloží noviny na spacák, předpisově složený do tvaru zvaného *video*. Vstane z bidla pro noční směnu.

Má přes metr devadesát, a přestože mu za tři roky bude padesát, na jeho pohybech to není znát. Působí, jako by obden dřel tři hodiny v posilovně (ve skutečnosti je to jenom hodina a není to v posilovně, protože na tu nemá). Ostranského mimoděk napadne, že Kuffenbach díky neexistu-

jící mimice vypadá jako bojový robot. Jediné, co naznačuje věk a lidský původ, je tuk ukládající se kolem pasu a strojkem zastřižené vlasy: úplně bílé.

„Nevidím jediný důvod, proč bych to měl dělat,“ odpoví Bergsonovi.

Ostranski uhne očima. Balónek dětinské naděje praskne a s prdícím zvukem odkličkuje do psychického vakua. Bergson roztáhne ústa a odhalí dvě řady překvapivě bílých zubů. „Já taky ne.“

Kuffenbach si odepne plastovou visačku. „Takže to udělám bezdůvodně. Dostanu ho tři regály od totálky. Za dva a půl.“ Aniž na kohokoli pohlédne, vyjde ze dveří. Místností chvíli duní absolutní ticho. Pak se všichni vrhnou k monitoru.

2

Půl metru za dveřmi si začne nadávat. *Na co si to jako hraješ?* ptá se Kuffenbach sám sebe kysele. *To jako myslíš, že Adamovi stačí vrazit dvanáctikolový Turbo tank klonů a říct sorry, kámo, že jsem ti posral život, ale hele, tímhle jsme si kvit, jo? Nebo chceš ještě X-Winga?*

Copak fakt nechápeš, jak je to idiotský?

Ale jo, pomyslí si Kuffenbach. Jasně že chápu.

No bezva.

Tak co to teda sakra děláš?

Na monitoru se bambus v oranžových teniskách šine podél pytlíkových polévek. Předstírá uhranutí nudlovým vývarem a snaží se působit nenápadně.

Ke kase mu zbývají čtyři regály.

„Kuffenbach nemá šanci,“ shrne to Lenijonhufvud.

Jakmile za sebou Kuffenbach zaklapne dveře s nápisem *Tilltrade forbjudet* a vnoří se mezi regály, myšlenky se vypa-

ří. Jistě, Kuffenbach ví, že tohle je parodie na ostrou akci. Jenže jeho podvědomí to neví a aktivuje instinkty. Během sekundy přeberou kontrolu nad Kuffenbachovým tělem.

Prosmýkává se mezi zákazníky tiše a rychle.

„Ty vole,“ řekne Lenijonhufvud. Kuffenbach urazí během čtyř sekund polovinu cesty k bambusovi. Bergson vytáhne z kapsy stříbrnou nokii a zvolí naposledy volané číslo.

Bambus na obrazovce přiloží k uchu mobil.

„Bacha, je od tebe jenom patnáct metrů,“ oznámí mu Bergson. „A je celkem čipernej, tak na ty své platfusy přitlač.“

Bambus přikývne a zaklapne věčko.

„Seš zsranej, zkurvenej, křiváckej prasomrd,“ informuje Bergsona Ostranski. Právě ztratil glanc, ale je tak vytočený, že je mu to jedno. Vztek mu stoupá do hlavy – je tmavý a hořký jako čokoláda pro diabetiky.

„Pro takovýho borce jako Kuffenbach to přece nebude problém, ne?“ řekne bez úsměvu Bergson. „Copak je pro něj předloňskej malmöskej mistr ve sprintu na sto metrů, kterej je momentálně na kokainu a tak trochu psycho, rovnocennej soupeř? Pro Pana Slavnýho Velitele Elitního Komanda? Jen ať předvede, co v něm je, frajer. Když si myslí, že je lepší než my.“

Bambus v teplákové soupravě se dává do pohybu.

Velmi rychlého pohybu.

Kuffenbach zabočí do uličky a zjistí, že tam bambus není. Je tam pouze rozmazaná čára s oranžovými teniskami, která mizí za rohem.

Reaguje bez přemýšlení.

Místo aby vyrazil za bambusem a s dojemnou zaťatostí absolvoval předem prohraný souboj, vrhne se proti regálu. Samozřejmě ne proti dvoumetrové polici, ale do zeleninových přepravek, které sahají jen do výše pasu.

Odrazí se a skočí do rajčat, pod levou podrážkou mu pšoukne protlak, pravou se odrazí od samoobslužné váhy – přístroj zabliká a vyplivne samolepku s EANem – a Kuffen-

bach se vznese k zářivkám a přeletí celý úsek perfektně vykrouženým obloukem.

Dopad zaduní tak, že sebou všichni v hypermarketu trhnou. Kuffenbach se pokusí plynule přejít do běhu a kupodivu se mu to povede. Sedm metrů před sebou vidí záda v červené reebokové bundě. Do totálky zbývá tři a půl regálu.

Bambus se ohlédne a zrychlí. Kuffenbach akceleruje.

Začíná dotahovat.

Oba se řítí uličkou, hlasitě funí, podlaha vibruje a lidé jim uskakují z cesty. Kuffenbach málem porazí matrónu s fialovým přelivem – vyhne se jí na poslední chvíli. „Pardon,“ zasípe.

„Ty nekulturní hovado!“ vríská za ním fialová dáma.

Bambusovy oranžové tenisky kvíkají o podlahu. Jsou možná úžasné pro běh na škváře nebo na povrchu se vsypanou granulí – ale pro běh po čerstvě napastovaném linoleu se nehodí. V zatáčce u třetího regálu bambusovi podjedou nohy, Kuffenbach máchne rukou a chytne ho za bundu.

RRRRRRRRRYC

Zůstane mu v ruce kus červené látky – tak akorát pro lili-putánského toreadora. Bambus se rozplácne na zemi.

Ale hned se jako pravý sportovec drápe na nohy. Kuffenbachovy ruce se pohybují rychleji než jeho myšlenky: popadne bambusovu levačku, zkroutí ji a pěstí udeří do loketního kloubu. Hlasitě to praskne. Bambus zavyje. Zákazníci třesť oči.

Co blbneš? Chceš ho zmrzačit? Kuffenbach zaskočený sám sebou povolí stisk. Chyba. Bambus se mu vytrhne.

A vyrazí ke konci uličky.

Kuffenbach mu podmete zezadu nohy a švihne s ním dozadu.

Rovnou do pyramidy zlevněných plechovek Pedigree Pal.

Rozletí se s monumentálním rachotem, který by musel vzbudit i Arneho Saknussemma ve středu Země. Kdyby nebyl fiktivní.

„Do prdele,“ hekne Bergson.

„A cos jako čekal, vole?“ ptá se Ostranski.

„Ale já nemyslím *do prdele*,“ ukáže Bergson na bordel v oddělení domácích mazlíčků, zdravé výživy a hygienických potřeb, „já myslím *do prdele!*“ namíří okousaným nehtem na monitor trojku, kde za hlukem míří Rhea Jakobssonová, denní manažerka. Bradu má vytrčenou tak, jako by chtěla někoho uklovat k smrti.

„Do prdele!“ zaúpí Lenijonhufvud.

Ostranski neříká nic, protože už je na půl cesty ke dveřím.

„Neblbni,“ vyhrkne Bergson. „Nechod tam, nemá to cenu. Stejně už mu nepomůžeš.“

Má pravdu, uvědomí si Ostranski. Co tam Martinovi budu platnej? A než si stihne odpovědět, kanál podvědomí se otevře naplno a všechno se vyvalí ven: Proč se mám nechat taky vyhodit, když potřebuju prachy víc než on? Z pubertální solidarity? Jinej flek už v Malmö neseženu. Ostranski se těsně přede dveřmi zastaví.

Za očima se mu cosi převrátí. Cosi zaprášeného a obaleného pavučinami, cosi, o čem Ostranski netušil, že to ještě má: stud.

Seš tak trochu sobecká sviňka, co, kámo?

Vyrazí z místnosti, jako by ho někdo nakopl.

Kuffenbach stojí uprostřed uličky a snaží se v předklonu vychrchlat plíce. Každý nádech projíždí hrudí jako cirkulárka. *Vždyť to bylo jenom pár metrů.*

A kolik si myslíš, že ti je? V odlesku zářivek se na čele blýskají kapky potu.

Podá bambusovi ruku a pomůže mu na nohy a nevěří vlastní očím, protože *ten nezmar si to namíří rovnou ke kase!*

Přes regál s kukuřičnými lupínky.

Začne na něj šplhat s messnerovskou zavilostí.

Kuffenbach zafuní, popadne ho za nohu a zatáhne.

Bambus po něm začne metat krabice s kornflejky. Rozprskávají se v kukuřičných explozích.

Zákazníci vřeští a prchají, zdravá výživa vybuchuje. Regál praská a naklání se. Ovocné müsli detonuje Kuffenbachovi v tváři jako handgranát. *A dost.* Aniž by přemýšlel, napálí bambuse pěstí do ledvin. Bambus se pouští regálu, padá na podlahu a svíjí se.

Pak se Kuffenbachovi zakousne do nohy.

To snad ne.

Do uličky se vřítí Ostranski. „Bacha, Jakobssonová!“ Regál s obilninami zaúpí a skácí se do vedlejší uličky.

To snad ne!

Kuffenbach se snaží bambuse setřást, ale ten je jak so-málské klíště.

Ostranski improvizuje: popadne zlevněný mop a práskne bambuse po hlavě. Bohužel přesně ten okamžik si Rhea Jakobssonová a její brada vyberou k tomu, aby vkročily do uličky.

Situace z jejich pohledu vypadá jednoznačně.

Zhroucený regál. Podlaha pokrytá obilninami a pomačkanými plechovkami. Knokautovaný zákazník. Ostranski s mopem jako baseballovou pálkou. A Kuffenbach se zařátými pěstmi.

„Vy jste zešileli!“ zasyčí Jakobssonová. „Vy jste se normálně zbláznili!“

Ostranski upustí mop a snaží se ho zakopnout pod regál.

„Co si myslíte, že děláte? Máte chránit zboží! Ne ho ničit!“

„My –“ pokusí se Kuffenbach, ale Jakobssonová ani brada – trčící v úhlu devadesáti stupňů – ho nepustí ke slovu.

„Máte chránit zákazníky! Ne je zabíjet!“

„Totiž –“ řekne Kuffenbach.

„Máte zajišťovat bezpečnost! A ne rozpoutat třetí světovou válku!“

Bambus na zemi zasténá.

„Upozorňovali mě, abych lidi s vaší minulostí nezaměstnávala, ale já se nad vámi slitovala, když jsem viděla, jak na tom jste! A to mám za to?“

„Kdybych to mohl nějak –“ řekne Kuffenbach.

„Nemůžete! Nijak! Máte výpověď! Oba!“

Kuffenbach otevře ústa a zase je zavře. Ostranski vypadá, jako by filmovým trikem z dílny ILM zestárl o deset let.

„Na hodinu! Jděte si vyklidit skřínky!“

Kuffenbach zatouží po panáku tak zoufale, až ho to vyděsí.

„Vy jste neslyšeli? Co tady stojíte? Vypadněte!“ řekne Jakobssonová. Najednou působí spíš vyčerpaně než naštvaně. „Ať už vás tu nevidím.“ Brada poklesne, jako by na ni někdo zavěsil dvacetikilové závaží. „A smutný kokršpanělský pohledy si házejte do zrcadla. Copak vám ještě nedošlo, že někdo jako vy prostě nemůže dělat normální práci?“

Kuffenbach neví, co je horší. Jestli to, že zase dostali padáka – nebo že má Jakobssonová asi pravdu.

Vyklidí si skřínky.

Lenin je vypustí služebním východem. Jdou přes parkoviště převlečení do civilu, v igelitkách špinavé spodní prádlo, vlhké ručníky a laciné pánské deodoranty.

„Můžeme být rádi, že nám nestrhla z platu celou škodu,“ říká Kuffenbach. Podívá se na Ostranského. Ostranski nevypadá, že je nějak zvlášť rád.

„Hej! Počkejte!“

Otočí se. Od supermarketu k nim cválá Bergson.

„Ne aby tě napadlo ho praštit,“ řekne Kuffenbach. „Toho si беру já.“ Ostranski vážně přikývne.

Než k nim Bergson doběhne, v podpaží má tmavé kruhy potu a obličej se leskne, jako by vylezl ze sauny. Je tak zadýchaný, že mu dělá potíže ze sebe dostat větu. „Tady...,“ funí. „Tady...“ Podává něco Kuffenbachovi.

Vypadá to jako dva tisíce švédských korun.

„Dostal jsi ho přece tři regály od totálky,“ zasípe Bergson a snad poprvé, co ho Kuffenbach zná, neuhne pohledem. „Řekl bych, že se ti dva tácy teď budou hodit.“ Potom zamrká. „Počkej, my jsme říkali dva a půl, že jo?“

Hrabe se po kapsách a dává dohromady pětistovku ze zmačkaných stokorun. Kuffenbach se dívá, jak prsty s okou-

sanými nehty narovnávají srolované bankovky, a najednou je mu Bergsona podivně líto.

Zvedne se chladný vítr, přivane roztrženou igelitku a omotá ji Ostranskému kolem nohy. Ostranski se nepohne, aby ji setřásl.

„Dva a půl,“ říká Bergson a podává Kuffenbachovi chuchvalec bankovek. Ohnuté rohy se třepotají ve větru.

Kuffenbach se na svého bývalého nadřízeného mlčky dívá. Pak peníze převezme.

„Dík.“

Bergson něco zamumlá. Kývne špatně oholenou bradou a vyrazí zpátky.

Kuffenbach strčí peníze do kapsy. Vítr nepřestává. Ostranski se zachvěje.

Jo, začíná být docela zima.

3

Vystoupí z autobusu na Munkersivej, zastávku před Ro-Centem a malmöskou mešitou, a zbytek cesty dojdou. Ostranski se na rasengardské sídliště přestěhoval potom, co je vyhodili z džobu s obrněným vozem. Jsou tu nejnižší nájemní v Malmö. Aby taky ne.

Kuffenbach se asi před měsícem Ostranského zeptal, jak se mu tu bydlí, ale místo rasistické tirády prokládané překombinovanými urážkami se dočkal jen pokrčení ramen. *Nejvíce je tam Arabů, ale ti jsou v klidu. Stejně tak Turci. Horší je to s Rusákama, ale i s těma to jde, když moc neprovokuješ.* Kuffenbach neví, co ho znepokojilo víc: jestli absence sprostých slov, nebo smíření s osudem, které pod větami jedovatě pableskuje.

Aniž by se domlouvali, zamíří k Reismanovi – nonstop baru s herními automaty. Nad vchodem je nasprejováno SATAN NENÍ ČLOVĚK, SATAN JE BŮH. Dveře nemají kliku, musí se zvonit.

Barman s šedými vlasy, šedým obličejem, bílou košilí a černou duší jim bzučákem otevře. Vyšplhají na stoličky a Ostranski položí krabici s Turbo tankem klonů na pult. „Pro mě pivo a kolegovi jablečnej džus.“ Kuffenbach těká zrakem po místnosti, která se nikdy nevymaní ze stínu toho, čím byla původně: brutálně undergroundovou kočárkárnou.

Pod stropem mžourá přisleplý televizor; opakují Miami Vice. Ostranski má pro Sonnyho Crocketta slabost, ale právě proto barmana požádá, aby přepnul. V momentě, kdy na obrazovce naskočí fotbal, přestane televizi vnímat. Sedí s lokty opřenými o pult a zírá do klesající pěny Spendrups Julbrygdu, jako by doufal, že se vynoří pivní panna a splní mu tři přání. Nebo mu aspoň vykouří.

„Pamatuješ, jak jsme tady seděli posledně?“ zeptá se, když pěna klesne a nezanechá na stěnách kelímku ani náznak kroužkování.

„Hm.“

„Motal se kolem nás takovej ožrala. Strašně smrděl. Vzpomínáš si?“

„Hm.“

„Říkal, že jsme prima kluci a že se mu líbíme.“

„Ne. Říkal, že se mu líbíš ty.“

Ostranski se pokusí o úšklebek. „A divíš se mu?“

Kuffenbach se zamyslí. „Jo.“

„Každopádně, říkal, že by nás ze známosti – když jsme ti prima kluci a já sexuální magnet – přibral do party.“

A Kuffenbachovi dojde, že je na tom Adam opravdu hodně špatně. *Co mu na to mám říct? Mám dělat jako že nic? Jako že je to rozumněj nápad? Jako že „dobře, pojďme o tom chvilku uvažovat“? Nebo mu mám natvrdo připomenout, o čem to mluví?* Bez velkého rozmýšlení volí druhou alternativu. Jako vždycky. „Vole, ten chlápek je popelář.“

Ostranski přikývne, jako by se nechumelilo. „No jasně.“

„A přihráním do party myslel do party svýho kukavozu,“ snaží se Kuffenbach vysvětlit, že se chumelí pěkně hustě,

kámo, tohle je psychická kalamita, vem si pivní sněžnice, nebo zapadneš a umrzneš.

„Já vím. Ale říkal, že to není špatná práce. Že seš na čerstvým vzduchu a tak.“

Kuffenbach na svého parťáka zírá a cítí bezmoc jako už dlouho ne.

„A že prachy jsou lepší, než by člověk čekal. Navíc se můžeš dohodnout s maníkama na smeťáku, že když přivezeš něco zajímavýho, šábnete se fifty fifty. A že prej v popelnicích se najde spousta zajímavějších věcí, říkal. Stačí to jenom prohrabat.“

Kuffenbach neví, co má dělat, takže prostě ještě jednou zopakuje to, co předtím, jako by doufal, že se tím informace proleptá Ostranského mozkovou kůrou. „Ale ten chlápek je popelář.“

„Do prdele, *já vím*, co je to popelář!“ rozkřikne se Ostranski nečekaně. „Myslíš, že mi během zkurvenejch čtyř roků strávenejch po kreténskejch bezpečnostních agenturách zdegenerovala zasraná slovní zásoba?“

Snědí frajeři v reklamních papírových bundách se přestanou dohadovat nad herním automatem a otočí koule gelu, co jim trčí z límců. Chvilí je naprosté ticho. Kuffenbach se na Ostranského nedívá; upírá oči na svůj jablečný džus. Má barvu jako diabetikova moč. Kuffenbach si lokne. A taky tak chutná.

„Existujou horší povolání,“ řekne pak Ostranski tiše.

„Jako třeba?“

„Burzovní makléř.“

„No to je fakt,“ uzná Kuffenbach. „Ale tím nemůžeš argumentovat. Burzovní makléři jsou psychopati. Dělat burzovního makléře je úplný dno.“

„Jo.“ Ostranski vypadá nepřítomně. „Dno.“

Kolik jsem zabil lidí? letí Ostranskému hlavou. *Šedesát? Osmdesát?* Účetnictví nikdy nebylo jeho hobby. Každopád-

ně dost. Ne víc než Kuffenbach, ale dost. *Ještě před šesti lety mě Splatterhouse ve výročním žebříčku zařadil mezi padesát nejlíp placených žoldáků světa.* Ostranski ví, že to bylo díky dvěma věcem: zaprvé díky Kuffenbachovi, zadruhé díky parašutistickému výcviku ve švédské armádě. Ostranski ho sice prodělal až koncem osmdesátých let, kdy už instruktoři nikoho nenutili jíst vlastní výkaly, aby po sobě v terénu zahladil stopy, ale boj zblízka se stále ještě trénoval na živých objektech a to s výkonností frekventanta dělá divy. K nácviku škrcení strunou se používaly ovce, pro vyřezávání jazyka a kastraci prasata. *Jeden z padesáti nejlíp placených žoldáků na světě. Jen jsem strčil nos do hospody, chlapi mi platili panáky. Dvakrát jsem dokonce dělal s Bobem Denardem. A teď? Bejvalej čtyřicátej devátej nejlíp placený žoldák světa sedí v baru, nemá na druhý pivo a přemýšlí, že se dá k popelářům. A nedělá si srandu, přizná si Ostranski v bolestivém výkmitu upřímnosti, jasně, ještě pořád bych to mohl otočit do humoru, ha ha, to jsem tě dostal, Martine, ale faktem je, dámy a pánové, že my si tady soukromě musíme říct, že tentokrát si čtyřicet devítka nedělá srandu. Vážně se chce dát k popelářům.*

Ostranski pozvedne kelímek a chmurně s ním zakvrdlá. *Martinovi se to prsí. Ví hovno, jaký to je, když člověk nedokáže uživit rodinu. Manželka mu zdrhla už před lety.*

Zasranej klikař.

Přestože si Ostranski chtěl pivo šetřit co nejdéle (*abys nemusel domů přiznat ženušce a synáčkovi, že seš zase bez práce, co?*), kopne ho do sebe na ex.

Cítí, že si ho Kuffenbach prohlíží. *Hlavně nic neříkej. Jestli vypotíš jeden z těch svejch pokusů o vtip, začnu mlátit hlavou o pult.*

„Ten popelář,“ řekne Kuffenbach, „nám nechal číslo na svůj mobil.“

Ostranski se k němu otočí. „Jo, napsal ho na ubrousek. A já ho vyhodil do koše.“

Oba se podívají na zčernalý, oblemtaný, přetékající odpadkový koš a myslí na tu samou věc.

Jako první to řekne Ostranski: „To by mě zajímalo, jak často ho vynášejí.“

Kuffenbach vnoří ruku do odpadkového koše. Praskavě to začvachtá.

Mezi prsty cítí zmačkané kelímky, nacucané pivní tácky, vajgly, zakrvácené ubrousky, šplouchající prezervativy, co sem házejí děvčata cestou z pánských záchodků – všechno měkké a lepkavé. *Páni, tohle je fakt dno*, pomyslí si Kuffenbach, stále trochu zaskočený tím, co to dělá. *Tohle je absolutní dno. Ještě že mě nikdo takhle nevidí.*

„Major Martin Kuffenbach, pokud se nemýlím?“ ozve se mu za zády.

Otočí se, ruku v koši. Muž, který ho německy oslovil, je malý a stříbrovlasý a kůži mu na lebku napínal zkušený táborník. Husté obočí a dvouřadý oblek od Armaniho z vlňené tartanové tkaniny. Rudá hedvábná vázanka od Valentina Contury. Fantomaticky se lesknoucí boty od Ferragama. Ostranski, který měl Kuffenbachovi dělat zeď, se na muže culí jako školák na živou pornohvězdu: ten chlápek tě zná jménem a evidentně *má prachy!*

„Nemýlíte,“ řekne Kuffenbach a pokusí se nenápadně vytrhnout ruku z koše. Smrdutý humusotrysk zasáhne muže přímo do obličeje. Muž ani nemrkne. „Mohu vás na něco pozvat? A pana Ostranského samozřejmě taky?“

„Ne, díky,“ řekne Kuffenbach.

„Pro mě pivo,“ řekne Ostranski. „Nebo víte co? Dejte mi dvě, ať to furt nemusíte objednávat.“

„A pro vás džus, že, majore? Pochopitelně. Abstinence je pro bývalého alkoholika boj, který nikdy nekončí.“ Muž plácne o pult koženou šrajtoflí, na jejíž potáhnutí padlo několik stád šlechtěného australského skotu. Na všechny strany z ní trčí dolaro- a eurobankovky vysokých hodnot jako lupení z vegetariánského hamburgeru. Ostranski na ni civí.

Muž ještě objedná misku buráků, aby zprávu JSEM GRAND! dvakrát podtrhl, jednu z bankovek podá barmanovi, mávne rukou, jako že JSEM TUPLOVANEJ GRAND!, a peněženku zase potopí do kapsy.

„Takže,“ řekne. „Znalostí vašich jmen a minulosti jsem dokázal, že jsem z branže, předvedením peněženky zase, že jsem ve vatě. Můžeme tedy přejít k věci? Omlouvám se, ale čím jsem starší, tím mám méně trpělivosti. Přestože by to mělo být naopak.“

To je rozumný úvod. „Vybalte to,“ řekne Kuffenbach a doufá, že muž bude prachatý teplouš vysazený na vojáky ve výslužbě. Hlavně aby viděl, jak se Ostranski bude rozhodovat. Ale má smůlu.

„Chci si najmout vaše komando,“ říká muž.

„Ne,“ odpovídá Kuffenbach okamžitě.

Jaký „ne“? Jaký „ne“? Vezmi to! Vezmi to, ty debile! křičí to v Ostranském. Vezmi to, ať je to cokoliv! Ať bude chtít udělat převrat v banánový republice, unýst jihoamerickýho kokainovýho barona, dělat ochranu v Iráku, vyloupit přísně stráženej zbrojní sklad – ber to! Padni před ním na kolena a děkuj, že se tady zjevil! Vezmi to! Dělej! Vezmi to vezmi to vezmi to vezmi to!

Ostranski si klidnými pohyby bere z misky buráky, žvýká a zdvořile se usmívá se zavřenými ústy.

Vezmi to vezmi to vezmi to vezmi to vezmi to VEZMI TO!

„Máte smůlu. My už v tomhle oboru nejedeme,“ říká Kuffenbach.

„To je mi známo,“ kývne muž pěšinkou, která vypadá jako sečná rána ve vlasech. „Rozpustil jste komando po té nešťastné akci v provincii Severní Kivu. Ale nic vám nebrání, abyste ho dal zase dohromady. Pravda, možná bude problém s četařem Vorošilovem, kterému se daří velice dobře, jak jsem náhodou zaslechl. I když myslím, že vy byste ho dokázal přesvědčit. A třeba tady pana Ostranského byste

podle mého skromného názoru nemusel přesvědčovat skoro vůbec.“

No to si piš, vole, NO TO SI PIŠ! Podej mi prst a utrhnu ti ruku i s ramenním kloubem!

„Musel bych si to ještě důkladně rozmyslet,“ řekne Ostranski a rezervovaně se usměje.

„Jediný, bez koho se asi budete muset obejít, je podporučík Spector. Leda že byste ho z toho neoznačeného hrobu poblíž Gomy chtěl exhumovat. Respektive některé jeho části.“

Úder do citlivého místa je tak nečekaný, že kdosi v Kuffenbachově hlavě vyhekne překvapením. On sám to rozhodně není, protože má plné ruce práce, aby udržel znužený výraz. „Proč si nenajmete někoho jiného?“ navrhone. „MPRI. Sandline. Jihoafričany. Kvalitních specialistů na *komerční bojovou asistenci* běhají po světě tisíce.“

„Pravda. Ale váš tým je pro tuhle akci nejvhodnější.“

„My? Nejvhodnější? Vážně?“ diví se ležérně Ostranski.

„Jako jediní totiž máte zkušenosti s okultní komunitou. Dá se říct, že jste v tomhle oboru tak trochu specialisti.“

„Tím bych se zrovna moc nechlubil,“ řekne Kuffenbach. K té pověsti přišli až trapně jednoduše: jistého nepřiliš schopného islandského mága napadlo, že místo neúčinných urknutí bude lepší si na nepřitele najmout pár bouchačů. A protože satanisti, orákula, veleknězové pohanských kultů, vymítači a podobná verbež tvoří jednu šťastnou komunitu, začal kontakt na Kuffenbachovo komando putovat z ruky do ruky a brzy se v této sféře odehrávala dobrá čtvrtina jeho kšeftů. Ne že by bylo o co stát. Většinou pracujete pro hysterické egomaniaky s odpudivými hygienickými návyky a zhruba stejnou platební morálkou. Horší než scifisti. A to, jestli na těch magických kejklech opravdu něco je, Kuffenbacha a jeho lidi zajímalo asi jako výše hrubého domácího produktu v Botswaně.

„Plus je tady další věc,“ pokračuje muž. „Řekněme si to na rovinu – ze všech paravojenských skupin, které jsou k pronajmutí, rozhodně nejste nejlepší.“

Teď bych se měl asi zatvářit dotčeně, pomyslí si Kuffenbach, ale protože už je rozhodnutý a tohle není vyjednávání o ceně, kašle na to a nezatváří se nijak. Což mu jde.

„Nejste nejrychlejší, nejste nejefektivnější, nejste nejdiskrétnější, nemáte nejlepší technické vybavení ani výzbroj. Ale jste experti na průniky do střežených objektů. A taky,“ muž se předkloní, „máte úžasné výsledky, co se týče konfliktů s mnohonásobně větší přesilou.“

„Hm.“

„Nemám ponětí, čím to je, protože analýzu jsem si ještě nenechal zpracovat. Můžu se jen dohadovat, jestli jde o způsob, jakým vaše komando dotáhlo k dokonalosti africký bojový styl, nechvalně známou *konžskou bláznivou taktiku*... Netuším. Ale co tuším, že v této zakázce to může být rozhodující faktor.“

„Čekáte, že se akce posere?“ zeptá se Ostranski. Vypadá překvapeně. Tohle obvykle klienti při úvodním tokání neříkají.

„Ano,“ řekne stříbrovlasý muž. „Čekám, že se akce posere. Ve stručnosti řečeno: jde o to –“

„Nechceme nic slyšet,“ přeruší ho Kuffenbach. „Nemáme zájem.“

„– že byste měli zabránit jistému krakovskému okultistovi,“ nenechá se muž vyhodit z tempa, „aby při jednom nesmyslném rituálu obětoval nezletilé dítě. Holčičku.“ Pohlédne Kuffenbachovi do očí. „Nevinnou malou holčičku. Která za nic nemůže. Vy přece taky máte holčičku, že, Martine? I když jste ji pár let neviděl...“

To snad není pravda, pomyslí si Kuffenbach. *Co si o mně ten vůl myslí? Že stačí zatlačit na pár citlivých bodů, a já se rozpláču a změknu? Že stačí zmínka o Kláře, a já se vyřítím se vzlykáním do ulic zachraňovat volně ložený fakany?*

Ví vůbec, co jsem zač?

„Jasně,“ kýve Ostranski. „Ubohé děťátko. Víte, já mám taky dítě. Vím naprosto přesně, co tím myslíte.“ Soucitně krabatí čelo. „No. A jak velkej honorář byste nám za to nebožátko jako vypláznul?“

A muž vyhodí svůj poslední trumf: „Patnáct miliónů.“

Patnáct miliónů, pomyslí si Ostranski. Zkurvenej Ježíši Kriste.

Jestli to nevezmeš, tak tě zabiju.

Kašlu na to, jak dlouho jsme kamarádi, kašlu na to, že jsi mi v Mosambiku zachránil život (protože potom jsi mě o něj svojí blbostí málem připravil), kašlu na to, že jsi za mnou po rozpuštění komanda přijel do Švédska a snažíš se mi pomoci ze srabu, na to všechno ti královsky prdím.

Je to patnáct miliónů, ty hovado.

Jestli to nevezmeš, tak tě vážně zabiju, Martine.

„Patnáct miliónů?“ zeptá se Kuffenbach.

Muž přikývne.

„Ne,“ řekne Kuffenbach.

4

Sedí u baru ještě půlhodinu poté, co muž odejde, a ucucávají zaplacené pivo a jablečný džus.

Když vyjdou ven, vítr fouká stále stejně odporně. Kuffenbach si zapne šustákovou bundu, kterou před měsícem výhodně koupil u Vietnamců.

Ostranski se dívá na nápis SATAN NENÍ ČLOVĚK, SATAN JE BŮH. Na Kuffenbacha ani nepohlédne. Vztek v něm i po půlhodině bublá jako v rychlovarné konvici. Ale na druhou stranu... *Kdo čeká, že se v tomhle věku jeho kamarádi radikálně změní, je asi pěkný debil, co?* „Nechceš...,“ odplivne si na chodník, „... nechceš se u nás stavit na večeři?“

Kuffenbach začne kroutit hlavou a v polovině toho kroucení řekne: „Jasně. Proč ne?“

Ostranski vykročí.

Zabiju tě až zejtra.

Nezaměstnaný mají času dost.

První věc, která Kuffenbacha u Ostranských pokaždé zaujme, je smrad. Pochopitelně nesmrdí Ostranski, malý Filip ani Lýdie – puch v bytě zůstal po předchozích nájemnících. Směs potu, mastných vlasů, kořeněného jídla a netěsnících odpadních trubek. Nasákly tím vybledlé tapety i bytové jádro, zažralo se to do syporexových stěn i skříní, kde kdysi byla Adamova sbírka DVD a braku, pohupuje to drátěnými ramínky, tetelí se kolem zářivky nad kuchyňskou linkou. A nehraje roli, jak intenzivně to Lýdie mýlí saponátem. *Smrad není člověk*, pomyslí si Kuffenbach, *smrad je bůh*.

Druhá věc, která Kuffenbacha pokaždé zaujme, je Lýdie. Ostranského manželka je poměrně malá – bez bot sto padesát sedm centimetrů – brunetka se špičatým nosem, unaveným úsměvem a hedvábnými řasami. Ke Kuffenbachovi se chová se směsí despektu & respektu. Kuffenbachovi se na ní líbí skoro všechno, dokonce i způsob, jakým s Ostranským komunikuje.

„Hádej, kdo přišel na večeři,“ volá Ostranski, zatímco otevírá dveře do komory a schovává krabici Lega za koš s prádlem. (Když ji tam den po jeho smrti Lýdie najde, zamkne se v koupelně a půl hodiny brečí, zatímco Filip lomcuje klikou a volá klíčovou dírkou.)

Lýdie se objeví v kuchyňských dveřích. „Urostlý černošský felčar, za kterého se chceš provdat?“

„Přesně. Protože vím, jak moc mě toužíš ospencertracyovat.“

„Prostě děláš, co mi na očích vidíš. Nominace na manžela roku se udílejí večer v ložnici. Tebe dneska vyhodili z práce?“

Ostranski szi s Kuffenbachem vymění pohled. „Jak... hm, to víš?“

„Nepřišel jsi v uniformě, drahoušku,“ usměje se Lýdie a zmizí v kuchyni.

Když vejdou do kuchyně, stojí Lýdie u linky a rozdýchává to. Sice okamžitě nahodí výraz všechno-je-v-pohodě-nic-se-neděje-nějak-to-zvládnem, ale Ostranskému připadá věrohodný asi jako štítek Wrangler na Kuffenbachových výhodně zakoupených džínách. Má chuť ji obejmout a utěšovat narychlo vymyšlenýma kecama, ale ví, že by mu to před Kuffenbachem nedovolila. Tak alespoň řekne: „Ale taky mám dobrou zprávu: dneska nám s Martinem nabídl jeden maník komandózní kšeft a hádej co? Poslali jsme ho do hajzlu.“

V duchu se sám sobě posmívá za naději, že jí tím udělá radost. Jasně, džob v komandu nesnášela. Jenže na fakt, že příští měsíc nebude na nájem ani na žrádlo, je to tenká náplast.

„Já vždycky věděla, že docházka k Anonymním Militarholikům k něčemu bude, kluci,“ usměje se, ale Ostranski vidí, že je její úsměv unavenější a nos špičatější než obvykle.

„Stejně nabízel jenom pár babek.“ Otočí se ke Kuffenbachovi. „Tak sedej, ať nám nevyneseš. Jídlo bude za chvíli. Že jo?“ ubezpečuje se.

Lýdie kýve a pořád se usmívá a Ostranskému z toho úsměvu není vůbec dobře. Dívá se, jak se Kuffenbach souká za stůl; monolitická silueta rýsující se proti oknu. Ostranski dobře ví, že Kuffenbach nerad sedává zády k oknům, a stejně dobře ví, že se tam vždycky bez řečí posadí. Protože je to místo, které mu přede dvěma měsíci Lýdie přidělila? Protože se rád cvičí v překonávání iracionálních pocitů nelihosti? Protože je to nějaký druh trestu, který sám sobě ukládá? *No tak – nohu z plynu, amatérskéj psychologu.* Zapadající slunce barví Kuffenbachovy bílé vlasy do ohnivého nachu. Vypadá jako penzionovaný pankáč.

Přibíhá Filip a s indiánským pokřikem Ostranskému obejmě nohu.

„Čau, frajere.“

„Čau!“

„Jak ses měl?“

„Jezdím s autama, pojd' se podívat!“

„Nevidíš, že máme návštěvu? Neumíš pozdravit?“

„Ahoj, strejdo,“ hodí Filip přes rameno.

„Ahoj.“

„Tatiiiiiii...!“

„Co?“

„No pojd' se podívat! Na auťáky!“

„Ty seš jak maminka – jak si něco vezmeš do hlavy, tak ti to člověk nevymlátí ani parním bucharem.“

„Achtung: Minen,“ upozorňuje ho Lýdie.

Ostranski se zazubí a nechá se Filipem odtáhnout do dětského pokoje.

Pohled na Adamova syna Kuffenbachovi pokaždé spolehlivě připomene Kláru. Ne že by jeho dcera byla v tomhle věku, v červnu jí bude třináct – ale Kuffenbach ji naposledy viděl jako osmiletou. Vzpomínka zacuká v mozku jako obnažený nerv. Dokonce ani neví, na kterém kontinentě teď Klára s Marií je. Poslední stopa, kterou mu detektiv dokázal sehnat, byla z Kanady.

Slyší, jak Ostranski říká „Tak tohle je teda solidní dopravní zácpa“, a pak se dveře dětského pokoje zavřou. Kuffenbach ví, že Filipovo hraní s autíčky není žádný *vrum vrum* kros po kokosáku, ale sofistikovaná hra spočívající v seřazení všech vozů za sebe. Tu šňůru pak Filip metodicky, auto po autu, posunuje vpřed. Kolikrát se tak mlčky pohybuje po bytě celé hodiny. Kuffenbacha to trochu znervózňuje. Když on byl dítě, hrál si s autíčky tak, že je omatlal rychleschnoucím lepidlem, zapálil a házel z balkónu. Později s Ostranským vyráběli dělbuchy a metali do ohně spreje na vlasy. Skvěle to bouchalo. Ve Filipově případě dopadlo jablko celkem daleko od stromu. *Kdo ví, jestli je Adamův.*

Lýdie je od něj odvrácená a něco krájí. Kuffenbach uvažuje, jestli se má omluvit, že se k nim dneska zase nasáčko-

val. *Promiň, že jsem sem vůbec chodil* mu ovšem coby otvácí věta zní natolik blbě, že radši mlčí.

„Vy jste stejně neuvěřitelný dementi,“ promluví Lýdie.

Kuffenbacha v první chvíli napadne, že ho právě trumfla ještě blbější otvácí větou, ale pak si uvědomí, že je to zřejmě úvod k hysterickému výstupu, a v ústech mu zatrne. *Proč to říkáš mně? Já jsem tady jenom na návštěvě. Já nejsem tvůj manžel, vykládej to jemu.*

Proč tobě? Co třeba proto, že za všechno, co se dneska stalo, můžeš ty, brácho?

Už zase se snažíš vyvlíknout z odpovědnosti?

„Opravdu neuvěřitelný.“ Lýdie stále krájí. „Jako všichni chlapi. Máte pocit, že když umíte vyhazovat věci do luftu a masakrovat lidi, že to automaticky znamená, že budete dobrý ve všem.“ Krájí pořád dál. Zřejmě se to cosi rozhodla atomizovat.

„Jestli myslíš ten dnešek –“ pokusí se o odpověď Kuffenbach.

„Nemyslím ten dnešek. Myslím poslední čtyři roky, co se v tom vy dva dementi plácáte.“ Konečně otočí hlavu a podívá se na něj. Báł se, že bude ubrečená, ale oči má suché. A docela *nasrané*. „Copak ti po tý katastrofální sérii pokusů o normální zaměstnání ještě nedošlo, že vaše jediná šance je komando zase obnovit?“

„Cože?“

Nevěří, že to řekla. Odchrchlá si. „Hele, to není tak jednoduchý –“

Lýdie přistoupí ke stolu a opře se o něj. V ústech se zalesknou zuby. „No jasně. Tvoje slavný Odpovědný Rozhodnutí. Nenapadá tě, že bys svoji čtyři roky starou volbu mohl ve světle novejších faktů třeba přehodnotit? Já teda samozřejmě nevím, co se tam tenkrát přesně stalo...“

Co by se tam stalo. Nechal jsem svůj tým na holičkách. Někdo z kluků tam chcípnul, někoho doživotně zmrzačili, někoho zajali, někoho mučili, něčí rodiny jsem finančně zruinoval... Normálka.

„... jenom co ses nám uráčil naznačit, ale že kvůli pitomejm výčitkám svědomí naděláš ze svejch kámošů zkrachovalý existence...“

Jaký výčitky svědomí? Co to blábolí? O ty tady přece nejde. Bylo to pragmatický rozhodnutí. Velitel, kterej to nezvládá, nemá co vodit svý muže do akce. Tečka.

„Co kdyby ses třeba taky konečně přestal zabývat sám sebou a začal trochu myslet na druhý? Třeba na Adama. Je to snad tvůj kámoš, ne? Co kdybys to komando obnovil už jenom kvůli němu? Napadlo tě to vůbec někdy?“

Kuffenbachův mozek není schopen dát dohromady myšlenku. Nakonec z toho chaosu jedna vypadne, klasicky ta nejméně důležitá: *Jak všechny tyhle věci do prdele ví?*

„Jak to všechno do prdele vím? Protože nejseš tak neprůhlednej, jak by sis přál, víš, miláčku? Myslíš, že stačí s kamenným ksichtem futrovat do lidí jednoslabičný poznámky, a oblbněš je? Tím možná nakrmíš soudruhy z komanda, ale na mě si budeš muset nainstalovat upgrade, hochu.“

S dokonale špatným načasováním si všimne, že nemá podprsenku a že skrz bavlněné tričko prosvítají bradavky, a na sítnici mu naskočí scéna ze společné dovolené před šesti lety. Ostranski odjel do vesnice pro chlast a ona se v chatce převlékala a on ji pozoroval z proutěného křesla na verandě a ona se na něj podívala přes rameno a nahá záda pableskovala v přítmí a ona zvláště naklonila hlavu a pořád se dívala, jako kdyby na něco čekala, a její vlasy *kurva tak už dost.*

Proč do toho vlastně tenkrát nešel?

Rád by si myslel, že by to kamarádovi nikdy neudělal.

Rád by si myslel, že se mu Lýdie nelíbí.

Ale někde těsně pod neokortexem se třepotá vědomí, že ani jedno není pravda.

Nezapíchal si s ní, protože si nechtěl komplikovat život. Nechtěl si přidělovat problémy.

Tak moment, pomyslí si s hlavou náhle úplně čistou a jasnou. Takže nechci komando obnovit, protože cítím odpověd-

nost za životy kluků, jo? Protože je nechci svěřit pod velení nezodpovědného debila Kuffenbacha, jo?

Anebo si jenom nechci přidělovat problémy?

„Nikdy bych nečekal, že mě k obnovení komanda budeš ukecávat zrovna ty,“ řekne.

Lýdie se narovná a zkříží ruce na prsou. Ušklíbne se. „Protože Adam ti tohle neřekne do konce světa. To radši bude furt uhejbat očima a dělat, že je všechno v pohodě. Stejně jako ty budeš dělat, že je všechno v pohodě. Panebože, když vidím, jak byste si vy dva chlapácký introverti radši ukousli jazyk, než abyste něco kvákli na rovinu, děkuju bohu, že jsem se nena-rodila s koulema.“ Úšklebek se změní ve starý známý úsměv, který ale rychle odezní. Lýdie se otočí k plynovému sporáku, nalije guláš a postaví ho před Kuffenbacha. „No a tak jsem si říkala, že bude možná lepší to na tebe vyblejt.“

„Jo.“ Kuffenbach nepřítomně ponoří lžíci. Připadá si, že ho právě přejela třistatunová liebherrka. Plná. *Bodnul by panák.* „Ty sis tenhle proslov připravila, že jo?“

Lýdie skloní hlavu a úsměv se opět vynoří.

„Ušel.“

„Děkuju.“

„I když bys na něm samozřejmě ještě mohla trochu zamakat.“

„Samozřejmě.“

„Ale cením si toho, že se staráš.“ *A potřebuju si cvaknout.*

Lýdie pokrčí nos. „Jo, ale ne o tebe. Jak myslíš, že mi asi je, když vidím, jak je Adam víc a víc v prdeli? Protože já ho miluju, jestli ti to nedošlo.“

City. Panebože. Situace je horší a horší. *Potřebuju panáka. Fakt že jo. Na mrazáku mají broskvovou vodku. Mám si o ni říct?*

Proč mi ji nenabídne sama?

Vyčítavě na Lýdii pohlédne.

Tak moment, zarazí se. Jak víš, že mají na mrazáku broskvovou vodku?

„Tak co?“ řekne Lýdie. „Uděláš to?“

„Co?“

„Obnovíš komando?“

Kuffenbach uhne očima.

„Kvůli Adamovi?“

Kuffenbach si vzpomene, že vlastně nemusí odpovídat, protože jí. Je tak rozhozený, že zapomene, kde je, a spolknou plnou lžící. V hrdle mu zaduní napalm. Do očí vrazí slzy. Vlastně toho panáka právě dostal. Vitriolu.

„Mohl...,“ zasípe, „mohl bych dostat něco k pití?“ Lýdie se na něj podívá a Kuffenbach na okamžik zaváhá.

Pak řekne: „Tonic nebo tak něco?“

„Vodu z vodovodu.“

„Děkuju.“

Zatímco chlemtá z půllitru, do kuchyně se vrátí Ostranski.

Ostranskému je okamžitě jasné, že se něco stalo. Kuffenbach sice popíjí s obvyklým nečitelným výrazem a usměvavé Lýdii při servírování neukápne ani kapka, ale přesto je něco jinak. Ovzduší zhoustlo. *(Jako by to s takovým smradem v bytě bylo ještě možný.)*

Mám se zeptat, o co jde? Ale jak, aby to neznělo totálně kravsky? Jak se člověk má ptát, když je sociální debil? Musí na to přece existovat návod. Příručka. „Umění citlivé konverzace pro idioty.“

Ostranski se rozhodne, že se na nic nezeptá. *Nedělat nic. V tom jsem machr. Přeborník v těžký váze.* Sedne si ke stolu, zamručí „Dobrou chuť“ a začne to do sebe házet. Guláš by potřeboval připepřit, ale to Lýdii neřekne. Horko stoupající z talíře mu zamlží brýle, odloží je na kraj stolu.

„Adame,“ ozve se zničehonic Kuffenbach. „Ty máš to telefonní číslo?“

„Na popeláře?“

„Co nám nechal ten děda v baru. Kdybysme si to rozmysleli.“

Ostranského ruka s lžící se zastaví v půli cesty. *Tak tohle si tady domlouvali.* Paranoia se zasekne jako cepín. *Že to číslo rituálně spálej!*

Vole. Vyloví z kapsy zmuchlaný ubrousek a podává ho Kuffenbachovi.

Ale Kuffenbach si ho nevezme. Tyčí se za stolem nehnutě jako masa čedičové vyvřeliny, jejímž jediným pohybem je dlouhodobá eroze, a dívá se do prázdna.

Ostranski neví, co má dělat – tak prostě nechá ruku napřaženou.

Na Kuffenbachových čelistech se objeví boule zařatých žvýkacích svalů. Dvacet sekund se hýbou jako podkožní píсты.

Pak ubrousek převezme, položí na stůl a zadívá se na něj.
„Podej mi telefon.“

Ostranski vyvalí oči a otevře pus. Otočí se k Lýdii, která neznatelně vyklene levé obočí.

Vánoce, kurvadoprdelekurva, tohle jsou zasraný VÁNOCE, disco stromky, Santa Claus na raketovém sobu, heroin pro všechny!

Chvíli to vypadá, že se Kuffenbach skoro usměje. Ale jenom chvíli.

5

„Jo, to je dobrý. A pak co?“

„Pak proskočíš výlohou, v letu strhneš z lustru uzi a všech osm padouchů postřílíš. Samozřejmě ještě v letu.“

„Jinak bych to ani nedokázal.“

„Potom zneškodníš bombu – budeš mít spoustu času, čtyři sekundy – proběhneš zleva kolem plakátu na See You Next Wednesday a odvážeš Fairuzu od žirafy.“

„Načež vstoupí Madsen.“

„Načež vstoupí Madsen a ty řekneš...“

„Řeknu: Právě jsi doložil svoje poslední sudoku, debile!“

„Jo.“

„To je dobrý, ne? *Právě jsi doložil svoje poslední sudoku, debile!* Nebo bych měl říct *ty hovado?* Víš, jako trochu dirty-

harryovsky, s takovým tím pohrdáním. *Právě jsi doložil svoje poslední sudoku, ty hovado! Co myslíš?*“

„Netuším.“

„Je to přece dobrá stíračka, ne? Nebo ne? Ne, máš pravdu, asi ne. To se musí změnit. Řeknu scenáristům, aby to přepsali. Jsem sice duševně narušený ruský superzabiják, ale současně citlivá bytost – a taky jsem se ještě nevzpamatoval z toho bolivijského traumatu. Co myslíš, že bych měl říct?“

„Fakt nevím, Johne.“

„Chci slyšet tvůj názor.“

„Nejsem scenárista.“

„Kdybys byl scenárista, tak se s tebou nebavím.“

„Ha ha.“

„Ne, vážně, Denisi. Řekni, co si o tom myslíš. Trvám na tom.“

„Tohle je mimo kompetence odborného poradce pro akční scény, Johne.“

„Jo, ale ty máš něco, co tady nikdo nemá. Zkušenosti. Opravdivé zkušenosti z terénu. Živil ses přece jako námezdný žoldák – nebo tak mi to aspoň lidi z produkce řekli. Je to pravda, ne?“

„Do jisté míry.“

„No ale vsadím se, že tak ostré jako při tomhle natáčení to v žádné akci nebylo, ne?“

„Hm.“

„Teprve tady je to ten pravý adrenalin, že jo?“

„Hm.“

„Já si to myslel. Kdepak, tady se všechno dělá pěkně naostro, žádní stunti, žádné CGI. Tohle je nejtvrdší natáčení, co jsem kdy zažil.“

„Tvrdší než Con Air?“

„To si piš.“

„Tvrdší než Jasný terč? Mimochodem, tam jsi byl výborný.“

„A věřil bys, že tohle mi lidi říkají hodně často? Na to, že ten film v kinech tak prohučel... No nic, to je pryč. Ale byl to

můj srdeční projekt, víš, hrát nájemného vraha, co přijede na setkání maturitní třídy po deseti letech – Aha! Už to mám! Madsen nepřijde, ale proskočí zrcadlem nad barem! A já pak řeknu –“

„Promiň, John, ale to asi nepůjde. Madsen nikdy nedělá prudší pohyby.“

„Cože nedělá?“

„Prudší pohyby. Mám pocit, že to má i ve smlouvě. *Nebudu během natáčení dělat prudší pohyby.* Já ho tedy nechci nijak pomlouvat, ale kdyby lenost byla rostlina, je Michael Mičurin. Povýšil to na umění.“

„Nenávidím umění.“

„Nejradši stojí nebo sedí. I Quentina ukecal, aby souboj s Umou mohl absolvovat z houpacího křesla. Nebo jsi ho viděl někdy ve filmu běžet?“

„No... když o tom mluvíš... tak... ve Zhasnutých světlech? Víš, ten film, jak je tam na blond?“

„Dablér.“

„A co v Mutantovi dvojce? Jak zbývají sekundy do konce světa? Jak hodí vidle a svět zachrání? Tam přece popoběhne.“

„Ne, to jenom rychle jde.“

„Mistře?“

„Ano?“

„Chce s vámi mluvit režisér.“

„On už se probral?“

„Ano.“

„A je... v pracovním? Chci říct, má na sobě nacistickou uniformu?“

„Ano.“

„Dobře, hned tam budu. Děkuju vám, slečno. Víš, Denisi, tohle nechápu: proč musí takový biják, jako je *Petrov: The Movie*, akční film s myšlenkovým přesahem, v podstatě druhý Matrix, točit zrovna Milius? Panebože. No nic, jdu.“

„Nezapomeň při vstupu zahajlovat.“

„Heh. Jako kdyby na to šlo zapomenout. Dobrý den, paní Vorošilovová. Jdete za manželem?“

„Dobrý den, mistře. Ano, přesně za ním. Ahoj, Denisi.“

„Tak já vás tady nechám tokat a jdu za tím zoufalcem, co od Rudého úsvitu nenatočil dobrý film.“

„Tak zatím, Johnne.“

„Jo, zatím.“

„Denisi?“

„Ano, láske?“

„Něco se stalo?“

„Proč?“

„Vypadáš zpruženě.“

„Ale ne.“

„Nemáš důvod.“

„Ne, nemám.“

„Tohle je vrchol tvé kariéry odborného poradce. Tedy zatím.“

„To je fakt.“

„Nejdražší film, na kterém jsi kdy dělal.“

„Ano, jistě.“

„A nejlepší práce, kterou jsi kdy měl... V bezpečí, žádné riziko, zábavná...“

„Hm.“

„Právě to ti na ní vadí, vid? Že je bez rizika.“

„Ale ne.“

„Neříkáš to moc přesvědčivě. A přitom je tak dobře placená... A můžeš s sebou mít na place svou krásnou mladou manželku... Není to úžasný, miláčku?“

„Hm.“

„A s hlavní hvězdou se bavíš, jako by se nechumelilo – dokonce si i tykáte... Myslím, že si tě váží, víš o tom?“

„No jo, je to možný.“

„Ne možný, ale jistý! Víš, co jsem slyšela v cateringu? Že tě bude chtít pro svůj další film! Víš, co to může znamenat pro tvou kariéru?“

„Jo, to by byla větší událost než nový druh jednorázových plenek.“

„Co je to s tebou?“

„Ale nic. Já... Ale nic.“

„Když vidím, v jaké jsi náladě, ani nevím, jestli ti to mám říkat.“

„Co?“

„Přijela za tebou návštěva. Z daleka. Čeká venku. Ale jestli budeš takhle kyselej, snad ji k tobě ani nepustím. Tak co? Mám ho zavolat? Já ho zavolám. Martine!“

„No to... mě poser.“

„Nazdar, Denisi.“

„Zdrávujuj, vole.“

„Rád tě vidím.“

„To je překvapení, vid', miláčku? Martin Kuffenbach se na tebe přijel podívat.“

„To teda je. Překvapení teda.“

„Tak fajn, chlapci. Já vás tady nechám vzpomínat na starý válečný zážitky. Jenom, Denisi, nezapomeň, že za dvacet minut máš být u režiséra v karavanu, abyste probírali pád té cessny na startující vzducholod'. A nezapomeň zahajlovat, brouku! Tak zatím pa. Ahoj, Martine.“

„Ahoj.“

„Teda, člověče... Tebe bych tady nečekal.“

„Dávám zase dohromady komando.“

„Prosím?“

„Říkal jsem si, že bysme mohli přeskočit úvodní žvásty.“

„Dobrý nápad.“

„Dostali jsme s Ostranským zakázku. A potřebuju střelce. Ale aby byl na úrovni.“

„Vždyť jsi tenkrát říkal...“

„Jo, změnil jsem názor. A napadlo mě, že se podívám, jestli bys neměl zájem. Ale když to tady vidím, tak asi... No, špatně si nežiješ, co? Celkem ses chytil. To musí bejt zajímavá práce.“

„Martine.“

„No?“

„Dáš mi čtyři minuty?“

„Na rozmyšlenou?“

„Abych se sbalil a rozloučil s manželkou.“

„Že jsi to ty, dám ti pět.“

6

„Dávám zase dohromady komando,“ začne Kuffenbach.

„V posledních volbách jsem volil zelený,“ odpoví doktor Holofaust.

„Dostali jsme s Ostranským nabídku. Za patnáct miliónů.“

„Jejich politika je mi sympatická.“

„Extrakce uneseného dítěte. Za čtrnáct dní v Krakově.“

„Ochrana přírody, alternativní zdroje energie. Ale hlavně,“ Holofaustovo skleněné oko se zaleskne, „recyklace.“

„Ještě nám chybí zdravotník. Tak jsem si říkal, jestli bys nechtěl svoje starý místo.“

Holofaust zanoří ruku do mrtvol. „Recyklaci žeru.“ Vyloví orgán, který vypadá jako obrovský fialový burák. „Recyklace je božská.“

S Holofaustem bývá obtížná domluva.

Kuffenbach s ním stojí v márnici. Vypadá stejně jako všechny márnice, ve kterých kdy s Holofaustem stál. Nerez boxy. Mramorové sokly. Těla pod prostěradly. Cedulky uvázané kolem fialových palců. Zářivky mručí a kašlou.

Holofaust vhodí orgán do přenosné chladničky s nálepkou *Nové Dillí*.

„Jasně, zabíjení je zábava,“ zaklapne víko. „Ale život není jen zábava. Čím je člověk starší, tím víc si to uvědomuje. A začne se sám sebe ptát: Je to správné? Je správné zabíjet lidské bytosti? Takhle neefektivně?“

V márnici je zima. Chlad se spouští z ojíňených trubek jako nindža. Zasekává šurikeny do Kuffenbachových tváří, infiltruje se pod nehty.

V rohu začne zvonit telefon. Holofaust si ho nevšímá.

„Zabít někoho, to dokáže každý blbeček.“ Doktorovo skleněné oko je z neznámých důvodů temně rudé. Kuffenbach pochybuje, že je to úmysl. Spíš lhostejnost k detailům. „Jde o to, jak zabíjíš. Napálíš to někomu z brokovnice do břicha a všechny vnitřní orgány jsou na kaši. Nepoužitelný. A navíc vyletí na nějakou zaplivanou podlahu, kde po nich pak šlapou lidi a sem tam je někdo pozvrací a... Je to příšerně nehygienické.“

Kuffenbach mlčí; čeká, kam se Holofaust dobere. Vzpomene si, jak stříbrovlasý muž u Reismana říkal, že je s postupujícím věkem čím dál netrpělivější. Kuffenbach žádnou netrpělivost nepocituje. Naopak: je rád, že Holofausta zase vidí – i s jeho idiosynkraziemi. Stejně jako předevcírem Denise Vorošilova. *Čtyři roky. Čtyři dlouhý roky.* Do Kuffenbachových očí ťuká skleněnými kladívky nostalgie. Major zkříží nohy a opře se loktem o mrtvolu.

Panebože, pomyslí si. Mně ti psychopati snad opravdu chyběli.

„Pravé umění není někoho zabít brutálně, ale efektivně,“ poučí ho Holofaust. „Efektivní brutalita.“

„Chápu,“ řekne Kuffenbach. V rohu začne skřípat fax. Vedle něj se rozechvěje mobil se zapnutým vibračním vyzváněním. Leze po stole jako černý brouk.

„Ani zrno nazmar,“ vytrhne Holofaust mrtvole játra a strčí je do chladničky s nálepkou *Dublin*. „Absolutní recyklace, rozumíš?“

„Rozumím,“ řekne Kuffenbach. O Holofaustově obchodu s lidskými orgány slyšel na černém trhu hotové legendy. Jediný Evropan, který dokáže konkurovat Číňanům. Jednou prý ze čtyř mrtvol složil jedenáct lidí, a ještě mu zbylo na liliputa. Jenže... Takhle rozjetý byznys se neopouští. „Adam a Denis do toho jdou taky, takže se tě chci zeptat, jestli –“

Holofaustovi v kapse zazvoní mobil. Doktor ukáže oblemtané ruce. „Promiň, tohle už musím... Mohl bys...?“

„Jasně.“ Kuffenbach vyloví ericssona z pláště a přiloží k lékařovu uchu. Hlasu z reproduktoru rozumí každé slovo: „Ty hochštaplerskej čuráku!“

Holofaust Kuffenbachovi naznačí němě ústy *Reklamace*.

„Cos mi to dodal za sajrajt? Dyť ten tuhoň už skoro tekl!“ bzučí pobouřeně hlas. „To, že jsem nekrofil, ještě neznamená, že mi můžeš dodávat takový humusy! Myslíš, že si rád tahám červy zpod předkožky? Copak nechápeš –“

Holofaust si povzdechne a naznačí Kuffenbachovi, aby zavěsil. Major poslechne. „Tak co?“ zeptá se doktora. „Jdeš do toho s náma?“

Holofaust na něj pohlédne. „Děláš si legraci, Martine? Podívej se kolem sebe.“

Kuffenbach se podívá kolem sebe: hromady nezpracovaných mrtvol, zvonící telefony, vrzající faxy.

„Jasně že do toho jdu s váma,“ kýchne Holofaust. „Potřebuju dovolenou jako svině.“

7

Měl by dojít nakoupit, slíbil to mámě. Převaluje tu myšlenku v hlavě jako mrtvolu váguse, která se musí důkladně ohledat, než koroner vyhlásí, že příčinou smrti bylo umrznutí.

Měl by si ohřát pizzu, je studená. Měl by zapnout počítač a pracovat, je deset dní ve skluzu. Měl by si najít holku, tloustne.

Nic z toho neudělá.

Válí se v posteli v zauzených džínách a pokecané mikině, cpe se studenou havajskou pizzou a dívá se na Buffy.

Termín na odevzdání zakázky je až ráno. *To stíhám. Ještě se podívám na jeden díl Buffy a pak se na to vrhnu.*

Nejhorší je, že si svou lenost uvědomuje. Jenže od uvědomění vede k vyvalení z postele cesta dlouhá několik astronomických jednotek.

Jen klid, žádnéj tlačák. Přes noc to sfoukne. Konec-konců jsou to webovky blbý realitky. Duševně vydezinfikovaný paňácové s hedvábnejma kravatama. Jenom z lidí tahaj prachy. Bude jedinej správný, když práci odflákne a pro změnu vytáhne prachy z nich. Robin Hood drastickýho web-designu, víme? Zhltne poslední sousto předposledního dílu pizzy a kůrku hodí do krabice. Joss Whedon is my master now.

Zvonek.

„Mami?“ zařve a poslouchá, jestli jde z obýváku ke dveřím. Nic.

Once More, with Feeling: „Mami, otevřeš?“

Zvonek zadrnčí znovu.

Asi to nevydržela a šla nakoupit sama, pomyslí si a vynoří se ze šplouchající vodní postele. S posledním trojúhelníkem pizzy v zubech dusá do předsíně – *boty tady nemá, musela vymahnout, když jsem spal* – a otevře, aniž se podívá kukátkem.

Člověk, který stojí venku, má skoro dva metry a vypadá celkem mladě – s čímž podivně kontrastují bílé vlasy. Je oblečený do laciné šustákové bundy, manšestráků a na břiše se mu houpe ledvinka na suchý zip.

„Pan Lambert?“ ptá se.

Lukas ho okamžitě pozná.

Zaskočí mu pizza a začne se dusit.

Představte si, že jste fanatický fanoušek Rogue Traders a jednoho dne zadrnčí zvonek a za dveřmi stojí Natalie Bassingthwaighteová a... Ne, jinak. Sexuální přirovnání je zavádějící. Tady jde o profesní idol, ambice vaše i vašeho otce, potřebu seberealizace, osud a další chlapské věci. Tady jde o hocha, který snil o jistém povolání. A o to, že člověk, který mu jeho sen může splnit, stojí před ním.

Takže...

Během těchto zmatených duševních procesů se Lukas stále dusí.

Kuffenbach ho otočí a udeří do zad. Rozžvýkaný chuchvalec pizzy vyletí z úst a připlácne se na obrázek holandského mlýna vedle záchodových dveří.

„D-dík,“ škytne Lukas.

„Hledám pana Lamberta,“ zopakuje profesní idol.

„Táta,“ řekne Lukas, „je mrtvej. Umřel přede dvěma rokama. Rakovina tlustýho střeva.“

„To vím,“ řekne Kuffenbach. „Já hledám Lukase Lamberta.“

Ještěže pizza došla, protože tentokrát by se Lukas doopravdy udusil.

Možná to není nejlepší nápad, uvažuje Kuffenbach, když vidí, jak se Lambertovi rozsvítí oči – jako když nastartujete auto a zapnete mlhovky. Ten kluk vypadá jako klasický nerd (což, jak se dočetl v čekárně u zubaře, je někdo, komu byste se měli vyhýbat stejně jako sladkostem, zubnímu kazu a příliš tvrdým kartáčkům). Na druhou stranu Jonathan synátora tak chválil, že i když odečteme rodičovskou básnickou licenci, měl by být tenhle hoch spolehlivý profík. A vypadá celkem rozumně. Tedy pokud nezírá s otevřenou hubou jako teď.

Kuffenbach se domnívá, že riziko je přiměřené.

Při akci nepůjde o složitou elektroniku. Žádné poplašné systémy, žádný vyšší hacking. Rutina. To zvládne i naprostej mamlas. Tady jde hlavně o to, aby se mu dalo věřit. A komu věřit spíš než členovi Lambertovy rodiny?

Plus si ho samozřejmě prověřil.

„Víš, kdo jsem?“ zeptá se Kuffenbach.

Lambert zakýve. „Pamatuju si, že jste tu párkrát byl. Za tátou. Když jsem chodil do čtvrtý třídy.“

„Tím se to usnadňuje,“ řekne Kuffenbach. „Mám nabídku. Potřebuju spojaře. Teda říká se tomu spojař, ale teď už jde spíš o specialistu přes elektroniku. A tvůj táta mi řekl, že seš docela dobrej.“

To musí bejt nějakej omyl, chce odpovědět Lukas, ale naštěstí se mu podaří idiotský pravdomluvný reflex včas zarazit. Tvůj táta mi řekl, že seš docela...

... dobrej?

Cože?

V lebce víří uragán a Lukas zbývající mozkovou kapacitu vynakládá na to, aby se tvářil jako že *no jasně, jsem dobrej, jo, fotr to věděl, okej, pohoda, nedáte si pizzu, jestli teda máte rád ožvejkany kůrky?*

Proč mu táta lhal?

Já že jsem docela – Proč mu proboha lhal?

A najednou, v jediné sekundě, se uragán zastaví a Lukas to ví. A není to moc příjemný pocit.

Protože se styděl. Za synáčka, kterej je na prd. Za lempla, kterej horko těžko odmaturoval, začal dvě vejšky a s oběma seknul, nechal se vyhodit z devíti zaměstnání, a místo aby projevils alespoň miligram snahy, válí se v dětskym pokojíčku, paří na počítači leteckej simulátor IL-2 Šturmovik a nechá se živit rodičema. Takže si táta před kámošema vymejšlí. Na svýho syna můžu bejt hrdej, pánové. Nerad to říkám, ale je to borec. Dělá mi jenom radost. Zřitelnice mýho oka. A podobný kraviny. Vid', tati?

Hořkost, která se Lukasovi usazuje v žaludku, je jako kávová sedlina. Z kafe, které někdo udělal z těžké vody.

Cítí, že ho Kuffenbach pozoruje.

Ať je to, jak chce, tohle je šance. Šance na něco, po čem toužil od dětství. Proto se nikde nechytí – protože čekal na tuhle šanci! *A jestli si ji necháš utýct, seš přesně to, co si o tobě táta myslel, moulo.*

„Chodil jsi přece na vojenský gymnázium?“ zeptá se Kuffenbach – a jako by začal váhat.

„No jasně,“ vyhrkne Lukas. Že ho po roce vyhodili, si nechá pro sebe.

„Čili základní výcvik máš.“

„No jasně!“

„A prej jsi dělal s Pelletierem.“

Poptával se na mě. „Jasně, Felix je hustořízek.“ Kdyby se podplukovník Pelletier dozvěděl, že mu říká křestním jménem, rozmačkal by Lukasovi koule v lisu na česnek. „Vy-

kydlili jsme ty klauny jedna dvě.“ To je pravda. A Lukas stál celou dobu před domem a hlídal.

„Takys byl údajně v tý partě, co přepadla štrasburskej zbroják.“

„No jo, přestřelka mezi bednama s protitankovejma carlgustavama byla dobrá masírka.“ Tak to aspoň slyšel. Protože celou dobu stál před domem a hlídal.

„A kromě toho jsi jel v Kvasnicích.“

„No jo, akce Kvasnice... Ale o tom nemůžu mluvit.“ Jeli-kož o tom nic neví. Ne, při Kvasnicích nestál před domem a nehlídal. Stál na rohu ulice.

„Čili zkušenosti máš,“ shrne to Kuffenbach.

„A jaký!“ *Počkat, zarazí se Lukas – a jako by se trochu probral z transu. Nedělám teď náhodou úplnou kravinu? Ne-chystám se ukousnout si větší kus havajský pizzy, než na jakej mám?*

Idiote. Jasně že jo. Ale jak se chceš jinak zlepšit, než že budeš dělat s nejlepšima? Hlídáním před domem se z nikoho profi žoldák nestal.

To zní logicky. To zní rozumně. Tak proč má Lukas strašnou chuť zavřít se ve svém pokoji, zalézt do postele a ohulit Buffy na maximum?

Kuffenbach se mu zadívá do očí.

„Tak co? Jdeš do toho?“

Možná je to právě majorovým neosobním, bezbarvým pohledem, ale pochybnosti jsou rázem pryč.

Tak jo, pomyslí si Lukas. Tak jo. Teď si musím dát záležet. Nesmí to vypadat ani moc dychtivě, ani laxe. Tak akorát.

„Ale jo...,“ ucedí. „Stejně mám teďka rozdělanej jenom jeden kšeft.“ *Webovky pro realitku.* „Další práce se šikne.“

„Dobře.“

VZAL MĚ.

KUFFENBACH MĚ PRÁVĚ VZAL DO TÝMU.

„A o co... o co jako jde? Koho zavraždíme... teda chci říct smážnem? Myslím jako vysvačíme? Chci říct pošlem kokrhat do kompostu?“ uvědomí si, že blábolí, ale nemůže si pomoci,

kristepane, Kuffenbach ho právě přibral do týmu, je to tak *super*, je to... jako v Žoldácích s Christopherem Walkenem!

„To se dozvíš. Během čtrnácti dnů tě já nebo můj zástupce desátník Ostranski kontaktujeme a dostaneš rozkazy.“

„Bezva. Bezva. Super. Super. Bezva. Super.“

„Ale víš, co mě překvapuje?“

Po zádech sklouzne kostka ledu. „C-co?“

„Že se neptáš na prachy.“

„No jasně – prachy! Mergle. Škvára. Vata. Zrovna jsem se chtěl zeptat. Protože já nejsem laciněj. Tak kolik? Kolik to hodí? Kolik chechtáků?“

„Patnáct,“ odpoví Kuffenbach a zkoumavě ho pozoruje.

Patnáct? Patnáct čeho? Set? Tisíc? Eur? Dolarů? Jenů? Konfliktních diamantů? Pro jednoho, nebo pro všechny? Ale hlavně – je to moc, nebo málo? Co mám říct?

„Patnáct, jo?“ nakrčí Lukas čelo.

„M-hm.“

„To jde.“

„Dobře,“ zopakuje Kuffenbach, podá Lukasovi ruku a vpálí do prstních kůstek cejch stisku.

„Domluveno.“

„Jo, domluveno,“ řekne Lukas a sleduje, jak Kuffenbach odchází po ulici.

A takhle jednoduše se Lukas Lambert, dvacet dva let, středoškolské vzdělání, svobodný, bezdětný, na internetu působící pod nickem *Ripper*, dostal do ráje.

Dík, tati.

Je to poprvé v životě, co v této větě není ani stopové množství ironie.

8

Nic nevoní jako podzemní střelnice. Mix střelného prachu, oleje, betonu a terčů z recyklovaného papíru. Ostranski vdechuje otevřenými ústy.

U většiny pachů jde o to, jaké vzpomínky vyvolávají. Na Ostranského působí střelnice stejně jako prodejny armádního výprodeje. Připomínají mu staré dobré časy. Kdy svět byl intenzivnější, střelba hlasitější, krev červenější a všechny reakce bezmyšlenkovitější. Koneckonců proto se v těch armádních výprodejích taky pořád poflakuje. (Což by si samozřejmě nikdy nepřiznal – on se jenom dívá po levném oblečení, jasný?)

Střelnice a armádní výprodeje: ty dvě vůně ho pokaždé dostanou. A antikvariáty. I když do těch už nechodí. Od chvíle, co kvůli nájmu prodal svou sbírku paperbacků (kompletní Wallace, Spillane, Woolrich, Sax Rohmer a Jim Thompson), do žádného nevstoupil: proč zbytečně jítit rány?

„No není tohle nejnádhernější smrad, co existuje?“

Ostranski se otočí. Ve dveřích stojí Denis Vorošilov.

„Tím smradem myslíš jako mě?“ zeptá se Ostranski.

Vorošilova překvapí, jak se Ostranski změnil. Neviděli se tři roky, ale Adam jako by zestárl o deset let. Vypadá utahaně a sešle. Pod očima tmavé stíny a kolem uší začal šedivět. Navařované nožičky brýlí a opraná bundokošile z přebytků Bundeswehru. Vorošilov pocítí bodnutí zběžné lítosti.

Každej na tom holt nemůže bejt dobře jako já.

Vypadá strašně, měří si Ostranski Vorošilova. Musel přibrat aspoň patnáct kilo. On byl vždycky nenažraný prase, ale teď se zřejmě připravuje na hladomor.

Což na druhou stranu není v Rusku nikdy tak úplně od věci.

„Denisi,“ řekne Ostranski. „Rád tě vidím, ty vole.“

„Já tebe taky.“

„Vypadáš...“

„Díky.“

„... naprosto strašně.“

„Díky.“

„Kromě babičky, Karkulky a myslivce jsi koukám spolknul i partu dřevorubců, co? A pár kolemjdoucích slonů.“

„Nečekal bych, že bollywoodský pohádky budou znát i sedmdesátiletý vágusové. Nebo to, jak vypadáš, je nověj módní styl?“

„Že váháš. *Švorcák Supermodel*, jarní kolekce. Vy v Hollywoodu jste taky ve všem pozadu.“

„To mi vyprávěj. Dyť teprve teď točíme čtvrtý díly hitů z osmdesátek.“

Stisknou si ruce. V Kuffenbachově komandu si nikdo moc nepotrpěl na přátelské švitoření a emocionální výlevy. Drželo je pohromadě něco lepšího: nevyřčený, uspokojivý pocit, kdy se člověk nemusí s parťáky na ničem domlouvat, a přesto všichni reagují jako součástky jednoho mechanismu. Můžete to zažít tisíckrát, a nikdy to nezevšední.

Přesto se Ostranski cítí podivně dojatý. *Ještě chvíli, a vrhnu se tlustoprdivi kolem krku.* „To tě takhle vykrmila ta tvoje Olla?“

„Olga.“

„Olga? Ty už máš zase nějakou novou?“

„S Olgou jsem už dva roky.“

„To už se musíš pěkně nudit.“

„Hmch. Jak se má Lýdie a malej? Šokuje mě, že ses od nich dokázal odtrhnout na celý tři tejdny. Takovej zatvrzelej rodinnej typ jako ty.“

„Hele, jak jde o starý kámoše z komanda...“

„Nemáš prachy, co?“

„Nech si tu telepatii.“

„A proč jsi nenapsal, idiote? Založil bych tě.“

Ostranski se na Vorošilova zaraženě podívá. *No jo. Proč jsem mu vlastně nenapsal? Dyť jsem věděl, že je ve vatě. Proč jsem si od něj nepůjčil?*

Že by podvědomí?

„Tahiti! Bora Bora! Kanárský ostrovy!“

Do dveří vtrhne Holofaust; jeho oko se leskne jako ukradený korunovační klenot.

Vorošilov chce doktorovi podat ruku, ale Holofaust ho zaskočí: nadšeně je s Ostranským oba obejmě. „Havaj! Seychely! Mallorca!“

„Co to blábolíš?“

„Jdi ode mě!“

„Slunná dovolená v krakovském turistickém ráji! Tříhvězdičkový hotel, bělostná pláž! Holky v bikinách! Mojito! Bacardi Carta Blanca!“

„Hele, za chvíli dorazí Martin, tak tady moc nevykřikuj o chlastu, jo?“

„Já se tak těším, kluci! Už jsem si zabalil šnorchl!“

„Tak ten se nezměnil ani trochu,“ pohlédne na Vorošilova Ostranski. „Z toho si vem příklad, Denisi. Nepřibral ani deko.“

Někdo zaklepe.

Vorošilov neví, jak se to stalo, ale v pravačce má walther a nachází se o tři metry dál, přitisknutý vedle dveří. Potěší ho to. Staré reflexy fungují. *A Ostranski se s téma kecama o tloušťce může jít bodnout.* Holofaustovi trčí z rukou hranaté házečí nože, Ostranski se sice ani nepohnul, ale heckler & koch se po stole záhadným způsobem posunul k jeho boku. „Dále.“

Vstoupí mladík. Hnědé vlasy, nová maskáčová bunda a vyplašený výraz. Oválná tvář je Vorošilovovi bůhvíproč povědomá. „Dobrý... dobrý den.“

„Co chceš?“ zeptá se Vorošilov. Mladík sebou trhne. Evidentně není připravený, že mu někdo promluví patnáct centimetrů od ucha.

„Já... uh, já... se jmenuju Lukas Lambert a... major Kuffenbach mi řekl, abych –“

Ostranski stáhne ruku z hecklera & kocha. „Ty seš ten Jonathanův kluk?“

„Jo.“

Tak proto mi byl povědomej. Vorošilov si Lamberta juniora prohlíží. Teď, když ví, kam rysy zařadit, si uvědomuje, že kluk je otci dost podobný – vypadá jako jeho mladší, měkčí verze. Vorošilov napřáhne paži. „Rotmistr Denis Alexejevič Vorošilov. Takže ty seš jako náš nověj spojař?“

Lambert si s ním potřese rukou. Má zpocenou dlaň. „Tak nějak.“

„Doufám, že sis vzal vlastní opalovací krém,“ obejmě ho doktor Holofaust. „Protože já ti svůj půjčovat nebudu, bratře.“

„O-opalovací krém?“

„Toho si nevšímej,“ uklidňuje ho Vorošilov. „To je jenom doktor Holofaust.“

„Holokaust?“

„Holofaust. Čili očividně přezdívka,“ poznamená Ostranski. Jako jediný se nepohne, aby nováčka přivítal. Vorošilov ten výraz zná – Adamovi se nový přírůstek nelíbí. Ani trochu. „Prej jsi dělal s podplukovníkem Pelletierem.“

„S Felixem? No jasně.“

„No jasně,“ opakuje Ostranski. „A taky jsi prej byl v tom Štrasburku.“

„Jo, jo, tam to byla dobrá hustárna. Ta přestřelka mezi bednama s protitankovejma carlgustavama –“

Ostranski ho přeruší v polovině slova – bez varování mu hodí hecklera & kocha. „Tak si tě vyzkoušíme.“ Otočí se, stiskne spínač a terč se rozjede k podobané stěně. „Máš pět ran.“

Lambert vykulí oči. „A-ale major Kuffenbach...“

Ostranski nechá dojet terč až úplně dozadu. „Pal jednotlivěma.“

Lukas cítí, jak se na něj všichni tři dívají. Pohledy jednookého doktora a tlustocha se mu opírají do zad, brejloun ho pozoruje od palpostu. Lukas vnímá, jak se potí. Sklopí oči.

Samopal je typ HK53 a voní pravidelnou údržbou. Lukas přejede palcem po vybírání nad dlažbou; na břišku prstu mu zůstane tenký film oleje. Manuální pojistka je nastavená v dolní poloze, na střelbu dávkou. Lukas se jí dotkne. Přepne ji do střední polohy, aby směřovala k bílému E.

Tiché cvaknutí jako by mu vrátilo jistotu. Částečně. Nasadí si sluchátka a vykročí do palpostu. Členové Kuffenbachova komanda ho sledují. Jediným zvukem jsou Lukasovy kroky na betonu. Ostranski si posune brýle po nose.

Lukas se rozkročí. Zvedne samopal k rameni s hlubokým nádechem – tak, jak ho to učil otec. Ostranski vedle něj si zacpe uši. Lukas zadrží dech.

Vypálí pět ran tak rychle, že se slijí v jedno zaburácení.

Ticho zabrní v dásních. Střelnicí se převaluje kouř. Lukas přes něj nevidí, jestli vůbec něco zasáhl. Skloní hlaveň.

Ostranski vytáhne ukazovák z ucha a stiskne tlačítko. Terč se rozjede zpátky.

„Tak co?“ ozve se za nimi Vorošilov. Ostranski neodpoví.

Terč se blíží.

„Uhni, Adame, nevidíme,“ řekne Holofaust.

Terč dojede a zastaví se.

Čtyři desítky a jedna devítka.

„No, chtělo by to na sobě ještě trochu zamakat,“ prohlásí někdo.

Všichni se otočí.

Lukas nemá ponětí, jak dlouho tam Kuffenbach stojí: s rukama v kapsách, opřený o rám dveří.

Prohlíží si je jednoho po druhém a vypadá... spokojeně? *Ne, to není vhodné slovo*, pomyslí si Lukas.

Spíš jako otec, co si na rodinné sešlosti hrdě měří své ratolesti.

„Tak zase pohromadě, co?“ řekne.

Neusmívá se. Ale Lukas má bůhvíproč pocit, že k tomu nemá daleko.

9

Do začátku akce zbývá minuta a půl.

Kuffenbach přehrne manžetu přes náramkové wranglerky a opře se o zeď. Do bytu mají vtrhnout přesně v 5.13. Na tom stříbrovlasý klient s lesklými botami a naditou prkenicí vysloveně trval. V 5.13, minutu před východem slunce a minutu poté, co Dawid Grabowicz započne rituál – takže jeho

pozornost nebude upřena na dveře. Přesně tak: Kuffenbach se rozhodl vést hlavní útok dveřmi. První věc, kterou vám výcvikovní instruktoři vtlačou do vylepaných hlav: *Dveřmi do objektu vstupujte, jen pokud je to nezbytně nutné.* Dveře jsou nehlídanější. Na dveřích jsou nástrahy. Za dveřmi jsou pasti. Dveřmi chodí amatéři. Jenže Kuffenbach nemá jinou možnost. Jsou v pátém patře a odpálení zdi ze sousedního bytu nehodlá riskovat; v panelácích nikdy nevíte, co to udělá.

Takže dveře.

Byla to blbost?

To poznáš za minutu a deset sekund.

Dobře, takže dveře.

A taky okna.

Vorošilov a doktor Holofaust visí na lanech pod úrovní šestého patra a čekají na 5.13, aby proskočili skleněnými tabulemi do Grabowiczova bytu. Druhá věc, kterou do vás vmasírují instruktoři: *Vždycky útočte z co nejvíc stran.* Ještěže Grabowicz nemá žaluzie. Žaluzie jsou při proskakování okny největší peklo, to vám potvrdí každý SWATý.

Kuffenbach se zhluboka nadechne a vydechne. Je nervózní a ví, že to na něm je vidět. První ostrá akce po čtyřech letech.

Kde je ten Ostranski?

Jen klid. Jen klid. Žádný stres. Je to jako jízda na kole, to se nezapomíná.

Kdybys nekecal...

Lituje, že na to nemohou jít jako policejní zásahovka: nafrkat do bytu pé jedničky – šokové granáty – a pak vytahat pozvracené, pomočené a třesoucí se postavy. Jenže to nejde. Příliš velký bordel by přitáhl pozornost a ztížil ústup. I na hákáčka si našroubovali tlumiče.

Kde je sakra ten Ostranski?

Padesát pět sekund.

Výborně, myslí si Lukas.

Nikdy ho nenapadlo, že je jedním z Nich. Z Lidí, Které Strach Paralyzuje.

Úžasně načasování – zjistit to právě teď.

Nemůže se hnout. Stojí vedle dveří Grabowiczova bytu, heckler & koch mu klouže v rukou a svaly na nohou vibrují. Tohle není jako stát před domem a hlídat. Tohle není jako střílet s tátou o víkendech do papírových terčů.

Výborně, myslí si Lukas.

Snaží se na dalších padesát sekund zadržet zvracení. *Jakmile budou všichni v pohybu, nikdo si nevšimne, že jim za zádamu blíží*, utěšuje se, i když si uvědomuje, jak je ta představa nablblá. *Proč mi nikdo neřekl, že je to... takový?* Čekal normální stres – ne regulérní záchvat paniky. Ví, že až to vypukne, nebude se moct pohnout, ví to, ví to.

Panebože, co bych dal za to, abych byl klidnej jako Kuffenbach. Vypadá, že naproti dveřím snad usnul!

Nádech, výdech. *Ještě čtyřicet sekund to vydrž. Pak můžeš hodit šavli. Jak velkou budeš chtít. Megasaracénskou.*

Nádech, výdech.

Ještě když odpojoval pevné linky a instaloval kufříkový GSM jammer, byl relativně v pohodě. Jasně, trásl se mu ruce, ale nic víc. A pak to na něj najednou spadlo.

Tricet pět sekund.

„Vymázní, zobáku,“ ozve se shora tiše. Ostranski sbíhá schody, bere je po dvou a není vůbec zadýchaný. Dělal na střeše Vorošilovovi a Holofaustovi vazače – jistil je při slaňování. „To je moje místo. Uхни.“

Jo, to bych rád, jenže mi nějak nefungují nohy.

„Neslyšel jsi? Nebo snad chceš velitele krejt ty, co?“ Bez brýlí, s kontaktními čočkami vypadá Ostranského tvář nahá a neúplná. „Co se děje? Vytuhl jsi? Posral ses?“

Kuffenbach si šmikne dlaní pod bradou: *držte huby.*

Dvacet sekund.

Lukasovi se podaří přimět nohy k pohybu: posune se o symbolických třicet centimetrů. Má přitom pocit, jako by vylezl na ká dvojku. Ostranski zaujme jeho místo. Přejede po Lukasovi tak kyselinovým pohledem, že se ke všem problémům přidá ještě husí kůže.

Co když se něco podělá? napadne Lukase náhle. *Co když to schytám?* Fakt, že na něco takového nikdy nepomyslel, ho vyděsí ještě víc.

Co když umřu?

Deset sekund.

Kuffenbach kývne na Ostranského a ten čímsi cvakne. Zdola vzdechne ozvěna tlumeného pšouknutí a skla v oknech zadrnčí. Elektrický rozvod kaput. Nic nezhasne, protože v 5.12 ráno na chodbě nic nesvítí.

Pět sekund.

Víte co? Rozmyslel jsem si to. Tohle povolání není pro mě. Jdu domů.

Nula.

Kuffenbach vykopne dveře.

ČÁST DRUHÁ

SMRT

V džahanně budou hříšníci pít s odporem hnisavou vodu. Budou ji pracně srkat a s námahou polykat, smrt k nim bude přicházet ze všech stran, ale oni nebudou mrtví a budou je očekávat krutá muka.

Korán, súra XIV, verš 19-20

Každý jsme expert na svou vlastní smrt.

John D. MacDonald: *Skořicová plet'*

Šest těl nalezených v bytě Dawida Grabowicze je odvezeno do krakovské márnice. Šestiletá Nadja Kowalská je přepravena na policejní stanici, kde je učiněn pokus o výslech. Vzhledem k tomu, že ze sebe nevypraví jediné slovo a jenom pláče, je po několika hodinách předána otci. Postarší stříbrovlasý muž v obleku od Armaniho s pozoruhodně lesklými botami se prokáže jako Lešek Kowalski a odveze Nadju pryč.

Faktem je – což ovšem vyšetřující policisté neví –, že ji neodveze daleko; pouze do Parku Jordana. Tam ji předá muži, jenž je v okolí známý pod uměleckým aliasem Černý Decker a který je jejím pasákem.

Co se stane pak? Zhruba tohle:

Pitva mrtvých ukáže, že zemřeli na četné tržné, sečné a bodné rány zbraněmi nezvyklých tvarů – s výjimkou Dawida Grabowicze, který zemřel na dvanáct projektilů 5,56x45 mm NATO v hrudi a hlavě. Balistická expertiza prokáže, že byly vypáleny ze zbraní nalezených u mrtvol Martina Kuffenbacha a Adama Ostranského.

Ohledání místa činu, výslechy svědků a příbuzných, pokusy o rekonstrukci, výzvy v lokální i státní televizi a další běžné postupy nikam nevedou, takže je vyšetřování po jedenácti měsících uzavřeno a případ odložen ad acta.

Mrtvola Denise Alexejeviče Vorošilova je ještě v márnici identifikována manželkou Olgou Stěpanovnou Vorošilovou. Vorošilov je převezen do Moskvy, kde má jeden z nejkrásnějších pohřbů sezóny. Přijdou na něj bývalí kolegové ze Specnazu i hollywoodské celebrity. Tělo je uloženo do rodinné hrobky na Novoděvičském hřbitově, dvě uličky od hrobu Andreje Nikolajeviče Tupoleva, konstruktéra legendárního letadla ANT-1.

Mrtvola Lukase Lamberta je identifikována matkou, která tělo odveze zpátky do Francie. Tam se koná pohřeb žehem. Urna s popelem je umístěna do kolumbária vedle schránky s ostatky Jonathana Lamberta. O dva měsíce později paní

Lambertová spáchá sebevraždu – oběsí se v synově bývalém pokoji.

Muže s jedním okem se nepodaří identifikovat a je zpopelněn na náklady polského státu.

Dawida Grabowicze identifikuje syn. Nabídku na smuteční obřad odmítne a nebožtíka odveze na jistý statek ve východním Polsku, kde se spoluvěrci uspořádá něco, co mylně považuje za černou mši. Tělo je rozčtvrceno, částečně spáleno a částečně zkonsumováno.

Adama Ostranského a Martina Kuffenbacha identifikuje Lýdie Ostranská. Ta také zajistí pro oba kremaci (bývalou ženu Martina Kuffenbacha se nepodaří nalézt). O dva roky později se Lýdie Ostranská provdá za burzovního makléře. Krátce po svatbě jí nový manžel sdělí, že je tajný agent a že na jeho misi závisí osud celého světa. Ale to už je jiný příběh.

Zhruba to se stane v následujících třech letech.

Tedy pokud všechno půjde, jak má. Pokud nebudou mrtví dělat problémy.

11

Nejdřív nebylo nic, ani světlo, ani tma. Ani jediná molekula. Prostě a jednoduše nic. Nic. N-I-C.

Potom přišel pocit rychlého řícení se dolů. To už nebylo N-I-C. To už bylo N-Ě-C-O. To už bylo Ř-Í-C-E-N-Í-S-E-D-O-L-Ů.

Pak se dostavila tma. Tma, která pohltila nic jako... nic. Tma, která dodala řícení se dolů příchutí znepokojení, protože nebylo vidět, kde řícení skončí (pokud skončí). Předtím to sice taky nebylo vidět, ale teď to bylo *skryté* a to je horší.

A poté se cosi objevilo. Bylo to daleko, slabě to světélkovalo a občas to v hlubinách tmy nesměle zadunělo.

Trvalo velmi dlouho, než se to přiblížilo natolik, že se pod modrými – ano, už to mělo i barvu! – záblesky dal rozpoznat tvar.

Bohužel to nebylo nic zajímavého. Byla to myšlenka. Roztažená na šířku dní, možná i měsíců, zašedlá a pórovitá, zkroucená jako guma, téměř nečitelná. Zněla:

Teď už je pozdě s tím začínat.

Myšlenka se komíhala tmou, chvíli plula jedním, chvíli druhým směrem, převracela se, otáčela a občas zaduněla, nepotřebná věc s prošlou záruční lhůtou, která patřila do barevného světa plného řevu, střelby, krve a peří, a ve vesmíru, kde existuje jenom řízení se tmou, působí zastarale a směšně.

Thud, zaduněla fatalisticky.

Jenže...

Jenže faktem bylo...

Faktem bylo, že ve tmě za ní...

Ve tmě za ní se něco rýsovalo.

Thud.

Něco velkého.

Thud.

Thud.

Něco přímo gigantického.

Něco tak obrovského, že je to schopné zastínit samu tmou.

Thud.

Přesně tak, byla to bolest.

THUD.

A kde je bolest, jsou i smysly.

Vynořují se postupně jako vyčerpaní otužilci, kteří nemají sílu vylézt na nábreží, a ochotní čumilové v pérových bundách tahají nahoru jejich ztěžklá těla.

Nejdřív dorazí čich. Puch je jako rána kladivem. Výkaly, krev, hniјící maso a zoxidované zvratky vyvolají dávivý reflex.

Pak se vynoří hmat. Ukáže se, že řízení není jen pocit (něco jako když sebou po sedmnácti pivech prásknete na postel a propadáte se vesmírem), ne, řízení je drsná realita se vším, co k tomu patří: vítr šlehá do obličeje, svah rozdírání holá záda, nehty se lámou, jak se ruce intuitivně snaží něčeho zachytit.

Hmat prozradí, že svah má hrbolatý povrch, něco jako roztavený a opět ztuhlý vosk, že se po stranách zvedá jako dno koryta a že pod dlaněmi jsou cítit drážky. Vedou souběžně se směrem pohybu.

Hmat mu také ozřejmí, že ono *thud* dělá jeho hlava, která v pravidelných intervalech naráží na svažené švy (zřejmě spojující jednotlivé kusy koryta?).

Zrak si dává na čas. Tma je kompaktní a neprostupná. Hodně dlouho se nic neděje – a nakonec se místo zraku vynoří někdo jiný: strach. *Oslepl jsi*, zajásá morbidně.

A kdopak je to se strachem? No jasně, siamské dvojče panika.

Slepec jsi slepec jsi slepec jsi slepec –

Zoufale se pokusí skopnout paniku tam, odkud přišla.

Co kdybys místo hysterie zkusil otevřít oči?

...

Mám je otevřené.

JSI SLEPEC SLEPEC SLEPEC SLEPE–

Tentokrát blekotání paniky přehluší hmat. Ohlásí, že oblé vrcholky drážek se pod tělem zaostřují.

Představivost vykreslí plastický obraz: Jede obrovskou rourou. Po vnitřní stěně ubíhají drážky se zakulacenými vrcholky – jako tapeta se vzorkem valchy. Vrcholky se zašpičatují, až dosáhnou žiletkové ostrosti. A pak rozřezou temeno, záda, předloktí, dlaně, zadek a paty na kost. A pokud se roura začne zužovat, oblé stěny a strop ho sevrou a rozříznou shora a ze stran: obličej, uši, hrud', ramena, břicho, penis, stehna, lýtka i prsty u nohou. A když budou vrcholky drážek dostatečně ostré, neskončí to u kostí.

Zužující se potrubí ho rozřeže na nudle. Jestli někdy dorazí dolů, tak jenom jako slepenec krvavých makarónů.

A je to jasné: hmat i představivost jsou ve skutečnosti agenti paniky. Pomáhají jí vylézt na Nábřeží Potácejícího Se Vědomí a společně se na něj vrhnou.

Začne se převalovat, snaží se něčeho chytit, ale nahmatá jen další a další drážky pokryté ztvrdlými hrboly –